

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 461

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 3 iulie 2009

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
253. — Lege privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe	2-3	penală, precum și ale art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat	11-13
1.118. — Decret pentru promulgarea Legii privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe	3	Decizia nr. 739 din 12 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 1, 7 și 11 din Codul de procedură penală și ale art. 6 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului	13-15
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 616 din 28 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (9) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	4-5	Decizia nr. 838 din 27 mai 2009 referitoare la sesizarea formulată de Președintele României, domnul Traian Băsescu, privind existența unui conflict juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească, reprezentată de Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de o parte, și Parlamentul României și Guvernul României, pe de altă parte	15-25
Decizia nr. 653 din 30 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic, anexa nr. 2 din Legea nr. 220/2007 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 11/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului didactic din învățământ, salarizat potrivit Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic	5-6	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 655 din 30 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) și (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	7-8	29. — Decizie a președintelui Agenției Române pentru Conservarea Energiei privind aprobarea Procedurii de monitorizare a activităților de elaborare a auditurilor energetice	26-27
Decizia nr. 662 din 30 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității	8-9	122. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul administrației și internelor, privind aprobarea conținutului-model al Angajamentului pentru participanții declarați admiși la programele de formare specializată prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2008 privind statutul funcționarului public denumit manager public	28-30
Decizia nr. 681 din 5 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (3) și art. 261 alin. (5) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	10-11	★	
Decizia nr. 736 din 12 mai 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal, ale art. 278 ¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură		Rectificări	31-32

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — În temeiul art. 115 alin. (1) din Constituția României, republicată, Guvernul este abilitat ca, de la data intrării în vigoare a prezentei legi, dar nu înainte de încheierea primei sesiuni ordinare a anului 2009, și până la reluarea lucrărilor Parlamentului în cea de-a doua sesiune ordinară a anului 2009, să emită ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice, după cum urmează:

I. Finanțe publice și economie:

1. rectificarea bugetului de stat pe anul 2009, aprobat prin Legea nr. 18/2009, cu modificările și completările ulterioare;
2. rectificarea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2009, aprobat prin Legea nr. 19/2009;
3. reglementarea unor aspecte financiar-contabile aplicabile în implementarea programului Facilitatea de tranziție prevăzut în Decizia CE nr. 5.793/2007;
4. măsuri financiar-fiscale necesare ca urmare a descentralizării sistemului de sănătate;
5. măsuri financiar-fiscale în vederea participării României la EXPO 2010 Shanghai, China;
6. alocarea de la bugetul de stat a fondurilor necesare pentru contractarea și implementarea proiectelor necontractate din fondurile Programului PHARE;
7. gestionarea financiară a fondurilor externe nerambursabile aferente Mecanismului Financiar al Spațiului Economic European;
8. gestionarea și utilizarea fondurilor externe nerambursabile și a cofinanțării publice naționale pentru obiectivul „Cooperare teritorială europeană”;
9. reglementarea unor măsuri în domeniul protecției intereselor financiare ale Comunității Europene și abrogarea Ordonanței Guvernului nr. 79/2003 privind controlul și recuperarea fondurilor comunitare, precum și a fondurilor de cofinanțare aferente utilizate necorespunzător, aprobată cu modificări prin Legea nr. 529/2003, cu modificările și completările ulterioare;
10. instituirea sistemului temporar de sprijinire a derulării afacerilor, în vederea depășirii actualei crize economice;
11. instituirea unui sistem de sprijin temporar pentru operatorii economici, în vederea finalizării obligațiilor asumate în procesul de privatizare;
12. măsuri pentru recapitalizarea Băncii de Export-Import a României EXIMBANK — S.A.;
13. acreditarea organismelor de evaluare a conformității;
14. scutirea la plată a obligațiilor fiscale ale Companiei Naționale a Huilei — S.A. Petroșani;
15. măsuri financiar-fiscale pentru transpunerea unor directive comunitare și corelarea unor prevederi legislative în domeniu;

16. aprobarea unor acorduri de garanție între România și Banca Europeană de Investiții, în vederea finanțării activităților de cercetare-dezvoltare și inovare ale unor companii din sectorul auto.

II. Transporturi:

1. înființarea, organizarea și funcționarea Centrului de investigații și analiză pentru siguranța aviației civile;
2. modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare;
3. modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 109/2005 privind transporturile rutiere, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 102/2006, cu modificările și completările ulterioare;
4. modificarea și completarea Legii nr. 265/2008 privind auditul de siguranță rutieră;
5. modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, aprobată cu modificări prin Legea nr. 371/2007;
6. reglementarea activității școlilor de șoferi auto și a instructorilor;
7. măsuri pentru reglementarea unor împrumuturi și aspecte cu implicații financiare asupra activităților desfășurate de unitățile aflate în subordinea, sub autoritatea sau în coordonarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii;
8. înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Aeronautice Civile Române.

III. Agricultură:

1. măsuri pentru accelerarea absorbției sumelor alocate prin Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală și prin Fondul European pentru Pescuit;
2. abrogarea Ordonanței Guvernului nr. 42/1995 privind producția de produse alimentare destinate comercializării, republicată.

IV. Protecție socială:

— reglementarea serviciilor de tip familial.

V. Sănătate:

1. reglementări privind organizarea, funcționarea, finanțarea rezidențiatului și introducerea stagiaturii;
2. modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 115/2004 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului contractual din unitățile sanitare publice din sectorul sanitar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 125/2005, cu modificările și completările ulterioare;
3. înființarea Registrului național al donatorilor voluntari de celule stem hematopoietice periferice și centrale.

VI. Administrație publică și interne:

1. modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 7/2006 privind instituirea Programului de dezvoltare a infrastructurii și a unor baze sportive din spațiul rural, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2007;

2. modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 83/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare pentru eliberarea și evidența pașapoartelor simple și serviciilor publice comunitare regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 362/2002, cu modificările și completările ulterioare;

3. modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 36/2006 privind instituirea preșurilor locale de referință pentru energia termică furnizată populației prin sisteme centralizate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 483/2006;

4. modificarea și completarea Legii nr. 274/2004 privind înființarea, organizarea și funcționarea Oficiului Român pentru Adopții, cu modificările ulterioare;

5. măsuri privind transmiterea unor instituții publice din subordinea Ministerului Tineretului și Sportului în subordinea administrațiilor publice locale, ca urmare a procesului de descentralizare;

6. modificarea și completarea Legii recunoștinței față de eroii-martiri și luptătorii care au contribuit la victoria Revoluției române din decembrie 1989, precum și față de persoanele care și-au jertfit viața sau au avut de suferit în urma revoltei muncitorești anticomuniste de la Brașov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările și completările ulterioare;

7. înființarea uniunii profesionale a persoanelor autorizate să execute lucrări de specialitate în domeniul cadastrului, geodeziei și cartografiei și organizarea și exercitarea profesiei de geodez.

VII. Învățământ:

1. descentralizarea, finanțarea și funcționarea învățământului preuniversitar;

2. probleme de conținut pentru învățământ preuniversitar;

3. cercetarea științifică și învățământul superior;

4. burse și credite pentru elevi și studenți.

VIII. Prorogarea sau modificarea unor termene prevăzute în acte normative cu putere de lege

Art. 2. — În conformitate cu dispozițiile art. 115 alin. (3) din Constituția României, republicată, ordonanțele emise de Guvern în temeiul art. 1 vor fi înaintate spre aprobare Parlamentului, potrivit procedurii legislative, până la reluarea lucrărilor acestuia în cea de-a doua sesiune ordinară a anului 2009. Nerespectarea termenului atrage încetarea efectelor ordonanței.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

ROBERTA ALMA ANASTASE

București, 30 iunie 2009.

Nr. 253.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

ALEXANDRU PEREȘ**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****DECRET****pentru promulgarea Legii privind abilitarea Guvernului
de a emite ordonanțe**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 30 iunie 2009.

Nr. 1.118.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 616

din 28 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (9) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor „art. 1 pct. 9 teza întâi din Legea nr. 262/2007”, excepție ridicată de Vasile Nistor în Dosarul nr. 5.876/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții Constituționale acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia nr. 1.192/2008 a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 decembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 5.876/2/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. 1 pct. 9 teza întâi din Legea nr. 262/2007”.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Vasile Nistor într-o cauză având ca obiect soluționarea unui recurs formulat împotriva unei sentințe prin care a fost respinsă acțiunea formulată de soția sa ca fiind introdusă de o persoană fără calitate procesuală activă și a fost disjunsă cererea autorului excepției privind anularea unui ordin de trecere în rezervă și repunerea sa în postul deținut anterior.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că textul de lege criticat nu prevede criteriile de apreciere în funcție de care reprezentantul Ministerului Public participă sau nu la soluționarea cererilor în contencios administrativ, ceea ce afectează principiul egalității în drepturi a cetățenilor, sub aspectul apărării drepturilor și libertăților acestora de către Ministerul Public, în exercitarea rolului conferit acestuia de art. 131 din Constituție. Autorul excepției reiterează considerentele și soluția pronunțate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 65 din 25 ianuarie 2007, prin care dispozițiile art. 1 alin. (9) din Legea nr. 554/2004 au fost declarate ca fiind neconstituționale, deoarece, în redactarea de la acea vreme, prevedeau că cererile în contencios administrativ se soluționează fără participarea procurorului. Apreciază că participarea Ministerului Public la soluționarea cererilor în contencios administrativ este în continuare limitată doar la cazurile în care acțiunea este introdusă de Ministerul Public, în celelalte cazuri procurorul fiind absent.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că dispozițiile „art. 1 pct. 9 teza întâi din Legea nr. 262/2007” sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 1 alin. (9) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 262/2007, sunt constituționale, sens în care s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 1.192/2008.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare și motivării autorului excepției, prevederile „art. 1 pct. 9 teza întâi din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. În realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate îl formează dispozițiile art. 1 alin. (9) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, astfel cum au fost modificate prin art. 1 pct. 2 din Legea nr. 262/2007. Textul de lege criticat are următorul conținut:

— Art. 1 alin. (9): „*La soluționarea cererilor în contencios administrativ, reprezentantul Ministerului Public poate participa, în orice fază a procesului, ori de câte ori apreciază că este necesar pentru apărarea ordinii de drept, a drepturilor și libertăților cetățenilor.*”

Prevederile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, ale art. 24 alin. (1) care garantează dreptul la apărare și ale art. 131 alin. (1) care consacră rolul Ministerului Public de reprezentant al intereselor generale ale societății și de apărător al ordinii de drept, precum și al drepturilor și libertăților cetățenilor.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că prin Decizia nr. 1.192 din 11 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 823 din 8 decembrie 2008, a soluționat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (9) teza întâi din

Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de același autor ca și în prezentul dosar și cu o motivare asemănătoare. Cu acel prilej Curtea a respins excepția, argumentele ce au fundamentat această soluție fiind valabile și în această cauză, în lipsa relevării unor elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței în materie a Curții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (9) teza întâi din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Vasile Nistor în Dosarul nr. 5.876/2/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 653

din 30 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic, anexa nr. 2 din Legea nr. 220/2007 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 11/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului didactic din învățământ, salarizat potrivit Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic, anexa nr. 2 din Legea nr. 220/2007 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 11/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului didactic din învățământ, salarizat potrivit Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, excepție ridicată de Școala cu clasele I—VIII nr. 14 din Tulcea în Dosarul nr. 2.042/88/2008 al Tribunalului Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune să se facă apelul și în Dosarul nr. 2.291D/2008, care are ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Inspectoratul Școlar Județean Tulcea în Dosarul nr. 2.092/88/2008 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea de obiect al excepțiilor de neconstituționalitate, pune în discuție, din oficiu, conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 2.291D/2008 la Dosarul nr. 2.290D/2008, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Se arată că prevederile legale criticate nu contravin dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 15 octombrie 2008, pronunțate în dosarele nr. 2.042/88/2008 și nr. 2.092/88/2008, **Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic, anexa nr. 2 din Legea nr. 220/2007**, excepție ridicată de Școala cu clasele I—VIII nr. 14 din Tulcea și de Inspectoratul Școlar Județean Tulcea în cauze ce au ca obiect judecarea cererilor privind drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție. Se arată că reglementările legale au modificat coeficienții de multiplicare pentru calcularea salariilor ce se acordă cadrelor didactice din învățământul preuniversitar stabiliți prin Ordonanța Guvernului nr. 11/2007. Legea nr. 220/2007 a intrat în vigoare la data de 21 iulie 2007 și a modificat coeficienții de multiplicare prevăzuți în anexa nr. 2 nu numai pentru viitor, ci și retroactiv, începând cu ianuarie 2007.

Tribunalul Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ apreciază că prevederile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece cuprind dispoziții retroactive.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile articolului unic, anexa nr. 2 din Legea nr. 220/2007 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 11/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului didactic din învățământ, salarizat potrivit Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 478 din 17 iulie 2007.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor articolului unic, anexa nr. 2 din Legea nr. 220/2007 pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 11/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului didactic din învățământ, salarizat potrivit Legii nr. 128/1997 privind Statutul personalului didactic, excepție ridicată de Școala cu clasele I—VIII nr. 14 din Tulcea și de Inspectoratul Școlar Județean Tulcea în dosarele nr. 2.042/88/2008 și nr. 2.092/88/2008 ale Tribunalului Tulcea — Secția civilă, comercială și contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Textul de lege criticat stabilește coeficienții de multiplicare pentru calcularea salariilor personalului didactic din învățământul preuniversitar și valoarea coeficientului de multiplicare stabilit pe următoarele perioade ale anului 2007: ianuarie — martie, aprilie — septembrie și octombrie — decembrie. Legea nr. 220/2007 a menținut valoarea coeficientului de multiplicare stabilit de Ordonanța Guvernului nr. 11/2007, modificând, în sensul creșterii, coeficienții de multiplicare pentru calcularea salariilor.

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în raport cu următoarele dispoziții constituționale: art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională constată că, în jurisprudența sa, s-a mai pronunțat asupra excepției de neconstituționalitate a articolului unic, pct. 2, anexa nr. 2 din Legea nr. 220/2007, prin Decizia nr. 1.289 din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 29 decembrie 2008. Curtea a statuat prin această decizie că „o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să reglementeze modul de acțiune în timpul ulterior intrării ei în vigoare, adică în domeniul propriu de aplicare. Or, în cauză, scopul articolului unic, pct. 2, anexa nr. 2 din Legea nr. 220/2007 a fost acela de a stabili pentru viitor coeficienții de multiplicare pentru calcularea salariilor personalului didactic din învățământul preuniversitar. Această soluție este rezultatul opțiunii legiuitorului și are la bază dreptul pe care acesta îl are în a decide cu privire la modul de creșteri salariale care s-au acordat în anul 2007 personalului didactic din învățământ”.

Considerentele care au stat la baza deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în această cauză, deoarece nu au intervenit elemente noi de natură să modifice jurisprudența Curții.

Având în vedere că prevederile criticate au avut o aplicabilitate limitată, pentru anul 2007, Curtea reține că acestea nu mai sunt în vigoare, excepția fiind inadmisibilă și sub acest aspect.

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 655

din 30 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) și (2)
din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) și (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Dragoș Alin Călin în Dosarul nr. 1.341/104/2008 al Curții de Apel Craiova — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Se arată că prevederile legale criticate nu încalcă principiile constituționale ale independenței judecătorilor și imparțialității justiției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.341/104/2008, **Curtea de Apel Craiova — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) și (2) din Legea nr. 304/2004**, excepție ridicată de Dragoș Alin Călin în cauza ce are ca obiect judecarea cererii referitoare la drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 55 alin. (1) și (2) din Legea nr. 304/2004 contravin dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că opinia exprimată obligatoriu de asistenții judiciari nu este pusă în discuția contradictorială a părților înaintea pronunțării. Totodată, în opinia aceluiași autor al excepției, prevederile legale criticate contravin art. 1 alin. (4) și art. 124 alin. (3) din Constituție, precum și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că permit asistenților judiciari să participe la procesul deliberativ al cărui caracter secret este menit a garanta independența și imparțialitatea judecătorilor și îi obligă pe aceștia să semneze hotărâri judecătorești.

Curtea de Apel Craiova — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textele de lege nu încalcă niciunul dintre textele constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. Se arată că Legea nr. 304/2004 a fost adoptată pentru asigurarea respectării dreptului la un proces echitabil și judecarea proceselor de către instanțele judecătorești în mod imparțial și independent.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 55 alin. (1) și (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 55: „(1) *Completul pentru soluționarea în primă instanță a cauzelor privind conflictele de muncă și asigurări sociale se constituie din 2 judecători și 2 asistenți judiciari.*

(2) *Asistenții judiciari participă la deliberări cu vot consultativ și semnează hotărârile pronunțate. Opinia acestora se consemnează în hotărâre, iar opinia separată se motivează.*”

Autorul excepției susține că prevederile legale criticate sunt neconstituționale în raport cu următoarele texte din Constituție: art. 1 alin. (4) privind separația puterilor, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare și art. 124 alin. (3) privind înfăptuirea justiției. Totodată, este invocat și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile criticate din Legea nr. 304/2004 (dispoziții care, înainte de republicarea legii, erau cuprinse în art. 58) au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Prin Decizia nr. 37 din 19 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 27 februarie 2006, făcând referire la jurisprudența sa, Curtea a statuat că prevederile legale criticate nu contravin principiilor independenței judecătorilor și imparțialității justiției, întrucât asistenții judiciari nu au decât un rol consultativ, util judecării în vederea stabilirii adevărului cu privire la drepturile subiective ale părților în litigiu, soluționarea cauzelor deduse judecării fiind hotărâtă de judecători.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea reține că în *Cauza Ettl și alții contra Austriei, 1987*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că participarea unor persoane specializate în diverse domenii de activitate, alături de magistrații de profesie, la soluționarea unor categorii de litigii,

nu contravine principiului independenței și imparțialității instanței, prevăzut de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, s-a reținut că statele membre ale Consiliului Europei oferă multiple exemple de complete de judecată la care participă, pe lângă magistrați, și persoane specializate în anumite domenii, persoane ale căror cunoștințe sunt necesare pentru soluționarea acelor litigii.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât

considerentele, cât și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate prin invocarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4), Curtea reține că aceasta nu poate fi primită. Prezența asistenților judiciari în completul pentru soluționarea în primă instanță a cauzelor privind conflictele de muncă și asigurări sociale, care au doar vot consultative, nu este de natură să încalce principiul separației puterilor în stat.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 55 alin. (1) și (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Dragoș Alin Călin în Dosarul nr. 1.341/104/2008 al Curții de Apel Craiova — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 662

din 30 aprilie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar
și deconspirarea Securității**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Veronel Aionitoaie în Dosarul nr. 20.974/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal este prezentă partea Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, prin consilier juridic Mihai

Alexandru Ionescu, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Având cuvântul, partea prezentă solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, invocând și jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile din Legea fundamentală invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 20.974/3/2008, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și**

deconspirarea Securității, excepție ridicată de Veronel Aionițoiaie.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că abilitarea unei singure instanțe, pe o durată limitată, să soluționeze, la nivel național, un singur fel de acțiuni, împotriva unei singure categorii de subiecți pasivi, nu poate avea altă semnificație decât aceea a înființării unei instanțe extraordinare. Dacă textul criticat ar putea fi considerat, totuși, în acord cu art. 126 alin. (5) din Constituție, acesta îngrădește liberul acces la justiție câtă vreme toți subiecții pasivi (pârâți) ai procedurilor judiciare reglementate de acest act normativ, indiferent de domiciliul lor, sunt constrânși să se judece în fața unei instanțe „unicat”, care funcționează în același loc cu autoritatea abilitată să declanșeze această procedură.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Faptul că o anumită categorie de cauze urmează a fi soluționate de o singură instanță, în fond, nu califică acea instanță ca fiind extraordinară.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că textul de lege criticat este constituțional, deoarece nu încalcă dispozițiile din Legea fundamentală invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008. Ulterior sesizării

Curții cu excepția de neconstituționalitate invocată în cauză, textul de lege criticat a fost modificat prin pct. 17 din Legea nr. 293/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2008, fiind păstrată însă soluția legislativă de principiu criticată de autorul excepției.

Așa fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată prin Legea nr. 293/2008, având următorul cuprins: „*Acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia se introduce la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, fiind scutită de taxă de timbru.*”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 20 — *Tratatelor internaționale privind drepturile omului*, art. 21 — *Liberul acces la justiție* și art. 126 alin. (5) teza întâi potrivit căreia este interzisă înființarea de instanțe extraordinare, cu raportare la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

Astfel, este evident că textul de lege criticat nu se referă la înființarea altor instanțe, ci doar la stabilirea prin lege a instanțelor competente, dintre cele existente, să soluționeze acțiunile în constatarea calității de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia. Ca urmare, soluția legislativă criticată dă expresie prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căreia „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, și nu poate fi interpretată în sensul că ar conduce la instituirea unor instanțe extraordinare.

Nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a principiului egalității în drepturi, deoarece art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu instituie niciun privilegiu sau discriminare pe criterii arbitrare, fiind aplicabil tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei.

Tot astfel nu poate fi reținută încălcarea liberului acces la justiție, deoarece dispozițiile legale ce fac obiectul excepției nu împiedică părțile interesate să apeleze la instanțele judecătorești și să se prevealeze de toate garanțiile procesuale care condiționează, într-o societate democratică, dreptul la un proces echitabil.

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Veronel Aionițoiaie în Dosarul nr. 20.974/3/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 681

din 5 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (3) și art. 261 alin. (5) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (3) și art. 261 alin. (5) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Rodica Sălăgean în Dosarul nr. 4.352/285/2008 al Judecătoriei Rădăuți.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, fiind nemotivată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 4.352/285/2008, **Judecătoria Rădăuți a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (3) și art. 261 alin. (5) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**, excepție ridicată de Rodica Sălăgean în cauza ce are ca obiect judecarea plângerii formulate de aceasta împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor în domeniul asigurărilor sociale de sănătate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile art. 215 alin. (3) și art. 261 alin. (5) din Legea nr. 95/2006 sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 23, art. 26 alin. (2) și art. 34 din Constituție.

Judecătoria Rădăuți apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că, în temeiul art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece este nemotivată.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat Curții Constituționale punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 alin. (3) și art. 261 alin. (5) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006. Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 215 alin. (3): „*Prevederile alin. (1) și (2) se aplică și persoanelor care exercită profesii libere sau celor care sunt autorizate, potrivit legii, să desfășoare activități independente.*”;

— Art. 261 alin. (5): „*Persoanele prevăzute la art. 257 și 258 au obligația de a pune la dispoziția organelor de control ale ANAF sau ale caselor de asigurări, după caz, documentele justificative și actele de evidență necesare în vederea stabilirii obligațiilor la fond.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că au fost încălcate dispozițiile constituționale cuprinse în art. 23 referitoare la libertatea individuală, art. 26 alin. (2) privind viața intimă, familială și privată și art. 34 privind dreptul la ocrotirea sănătății.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că simpla enumerare în susținerea excepției a unor prevederi constituționale pretins a fi încălcate nu este de natură să satisfacă exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate.

De altfel, în mod constant, în jurisprudența sa, instanța de contencios constituțional a stabilit că sesizările adresate Curții fără a fi motivate trebuie respinse ca inadmisibile, Curtea neputându-se substitui subiectelor îndreptățite să o sesizeze, întrucât ar exercita un control din oficiu, ceea ce este contrar sistemului nostru constituțional.

Având în vedere cele de mai sus, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (3) și art. 261 alin. (5) din Legea nr. 95/2006, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 alin. (3) și art. 261 alin. (5) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Rodica Sălăgean în Dosarul nr. 4.352/285/2008 al Judecătoria Rădăuți.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 736

din 12 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal, ale art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal, ale art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de Marinela Maier în Dosarul nr. 8.508/55/2008 al Judecătoria Arad — Secția penală și de Cosmin Ban în Dosarul nr. 6231.999/55/2008 al Judecătoria Piatra-Neamț.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 2.430D/2008 și nr. 2.472D/2008 au obiect identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 2.472D/2008 la Dosarul nr. 2.430D/2008, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă, în ceea ce privește art. 281 din Codul penal,

respectiv, ca fiind neîntemeiată, cu privire la dispozițiile art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală și ale art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, făcând trimitere, în acest sens, la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 11 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 8.508/55/2008, **Judecătoria Arad — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal, ale art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.** Excepția a fost ridicată de Marinela Maier cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei ordonanțe a procurorului de scoatere de sub urmărire penală pentru săvârșirea infracțiunii de exercitare fără drept a profesiei de avocat, infracțiune prevăzută de art. 281 din Codul penal raportat la art. 25 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

Prin Încheierea din 18 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 6231.999/55/2008, **Judecătoria Piatra-Neamț a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal, ale art. 278¹ din Codul de procedură penală, precum și ale art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 255/2004 privind modificarea și completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.** Excepția a fost ridicată de Cosmin Ban cu ocazia soluționării plângerii împotriva unei ordonanțe a procurorului de scoatere de sub urmărire penală pentru săvârșirea infracțiunii de exercitare fără drept a profesiei de avocat, infracțiune prevăzută de art. 281 din

Codul penal raportat la art. 25 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că sintagma „*legea specială*” din art. 281 din Codul penal este neconstituțională prin raportare la dispozițiile Legii fundamentale cuprinse în art. 73 alin. (1) privind categoriile de legi și în art. 115 alin. (1) referitor la delegarea legislativă. Consideră că „Parlamentul nu poate adopta decât o singură lege specială — legea prin care Guvernul este abilitat pentru a emite ordonanțe în domenii care nu fac obiectul legilor organice”. Prin urmare, legea specială la care face trimitere art. 281 din Codul penal nu poate fi Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, întrucât „legea avocaturii este lege organică, nu specială”.

Arată că prevederile art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală aduc atingere dreptului la un proces echitabil, prin ignorarea principiului de generală aplicabilitate în dreptul penal „*non reformatio in pejus*”, atât timp cât există posibilitatea ca persoana față de care procurorul a dat o soluție de scoatere de sub urmărire penală, prin propria cale de atac, să-și agraveze situația, redobândind calitatea de învinuit sau, chiar mai rău, dobândind calitatea de inculpat.

În fine, consideră că dispozițiile art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 încalcă separația și echilibrul puterilor în stat, neretroactivitatea legii, egalitatea în drepturi a cetățenilor, accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, întrucât puterea legiuitoare desființează hotărârile judecătorești de încuviințare a activităților de consultanță, reprezentare sau asistență juridică contrare prevederilor Legii nr. 51/1995, precum și actele de constituire și de înregistrare ale barourilor care funcționează în afara Uniunii Naționale a Barourilor din România, acționând astfel în favoarea „barourilor tradiționale și neînființate”.

Judecătoria Arad — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile art. 281 din Codul penal, art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 nu încalcă prevederile constituționale invocate.

Judecătoria Piatra-Neamț nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 281 din Codul penal, ale art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 sunt constituționale, întrucât nu încalcă prevederile din Legea fundamentală invocate de autorii excepției. Face trimitere la deciziile Curții Constituționale nr. 618/2006, nr. 164/2007 și nr. 392/2008. Mai arată că dispozițiile art. 115 alin. (1) din Constituție nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit Încheierii din 18 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 6231.999/55/2008 de Judecătoria Piatra-Neamț, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 281 din Codul penal, ale art. 278¹ din Codul de procedură penală, precum și ale art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 255/2004 privind modificarea și completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat. Din considerentele încheierii de sesizare și din notele scrise ale autorului excepției Cosmin Ban reiese însă că acesta critică prevederile art. 281 din Codul penal, ale art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, precum și dispozițiile art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 113 din 6 martie 2001, modificate prin Legea nr. 255/2004 privind modificarea și completarea Legii nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 23 iunie 2004. Prin urmare, Curtea se va pronunța asupra constituționalității acestor texte de lege, care au următorul cuprins:

— Art. 281 din Codul penal: „*Exercitarea fără drept a unei profesii sau a oricărei alte activități pentru care legea cere autorizație, ori exercitarea acestora în alte condiții decât cele legale, dacă legea specială prevede că săvârșirea unor astfel de fapte se sancționează potrivit legii penale, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.*”;

— Art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală: „*Judecătorul pronunță una dintre următoarele soluții: [...] b) admite plângerea, prin sentință, desființează rezoluția sau ordonanța atacată și trimite cauza procurorului, în vederea începerii sau redeschiderii urmăririi penale, după caz. Judecătorul este obligat să arate motivele pentru care a trimis cauza procurorului, indicând totodată faptele și împrejurările ce urmează a fi constatate și prin care anume mijloace de probă;*”;

— Art. 1 alin. (3) din Legea nr. 51/1995: „*(3) Constituționale și funcționarea de barouri în afara U.N.B.R. sunt interzise. Actele de constituire și de înregistrare ale acestora sunt nule de drept.*”;

— Art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995: „*(1) La data intrării în vigoare a prezentei legi persoanele fizice sau juridice care au fost autorizate în baza altor acte normative ori au fost încuviințate prin hotărâri judecătorești să desfășoare activități de consultanță, reprezentare sau asistență juridică, în orice domenii, își încetează de drept activitatea. Continuarea unor asemenea activități constituie infracțiune și se pedepsește potrivit legii penale.*

(2) De asemenea, la data intrării în vigoare a prezentei legi încetează de drept efectele oricărui act normativ, administrativ sau jurisdicțional prin care au fost recunoscute ori încuviințate activități de consultanță, reprezentare și asistență juridică contrare dispozițiilor prezentei legi.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la separarea și echilibrul puterilor în stat și la respectarea Constituției și a legilor, ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi a cetățenilor, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 73 alin. (1) referitoare la categoriile de legi, ale art. 115 alin. (1) privind delegarea legislativă, precum și ale art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, raportate la prevederile

art. 6 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Autorii excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 281 din Codul penal, ci sunt nemulțumiți, în realitate, de modul de aplicare de către organele de urmărire penală și instanța de judecată a respectivului text de lege, care face distincție între legi penale generale și speciale. Or, acest aspect nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci este de competența instanțelor judecătorești, în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal urmează a fi respinsă ca fiind inadmisibilă.

II. Referitor la critica de neconstituționalitate a art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală, aceste prevederi de lege au mai fost supuse controlului instanței de contencios

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 din Codul penal, excepție ridicată de Marinela Maier în Dosarul nr. 8.508/55/2008 al Judecătoriei Arad — Secția penală și de Cosmin Ban în Dosarul nr. 6231.999/55/2008 al Judecătoriei Piatra-Neamț.

II. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 8 lit. b) din Codul de procedură penală, precum și ale art. 1 alin. (3) și art. 82 alin. (1) și (2) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, excepție ridicată de aceiași autori în aceleași dosare.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 739

din 12 mai 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1, 7 și 11 din Codul de procedură penală și ale art. 6 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1, 7 și 11 din Codul de procedură penală și ale art. 6 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 128/1998 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor legal confiscate sau intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cătălina Impex” — S.R.L. din Vaslui în Dosarul nr. 2.338/231/2008 al Tribunalului Vrancea — Secția penală.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, consilierul juridic Cătălin Ursu, cu delegație la dosar. Lipsesc

celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care solicită admiterea acesteia, pentru argumentele invocate în fața Tribunalului Vrancea — Secția penală, depunând și note scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.338/231/2008, **Tribunalul Vrancea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1, 7 și 11 din Codul de procedură penală și ale art. 6 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 128/1998 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor legal confiscate sau intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Cătălina Impex” — S.R.L. din Vaslui în dosarul cu numărul de mai sus, având ca obiect recursul declarat împotriva unei sentințe penale prin care a fost respinsă plângerea formulată împotriva unei rezoluții de neîncepere a urmăririi penale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la un recurs efectiv, dreptul de proprietate privată, libertatea economică, dreptul de petiționare, dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, precum și îndatorirea de exercitare a drepturilor și a libertăților constituționale cu bună-credință, întrucât în cauza în care a ridicat excepția de neconstituționalitate „instanța de judecată nu ajunge să se pronunțe în raport cu faptele săvârșite și reclamate”, în condițiile în care „organele de cercetare penală se fac scutul celor vinovați”. Face trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 486/1997. De asemenea, prezintă o serie de critici asupra modului de rezolvare de către organele judiciare a plângerilor formulate în cauză.

Tribunalul Vrancea — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile de lege criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului învederează Curții că Ordonanța Guvernului nr. 128/1998 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor legal confiscate sau intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului a fost abrogată prin Ordonanța Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, soluția legislativă cuprinsă în art. 6 alin. (4) din actul normativ abrogat fiind preluată de dispozițiile art. 6 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2007. Consideră că dispozițiile art. 278¹ din Codul de procedură penală și ale art. 6 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2007 sunt constituționale, întrucât nu încalcă prevederile din Legea fundamentală invocate de autorul excepției, făcând trimitere și la deciziile Curții Constituționale nr. 36/2007,

nr. 697/2008 și nr. 777/2008. Mai arată că dispozițiile art. 45, 51, 52 și 57 din Constituție nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Potrivit încheierii de sesizare, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 278¹ alin. 1, 7 și 11 din Codul de procedură penală, modificate prin Legea nr. 356/2006 pentru modificarea și completarea Codului de procedură penală, precum și pentru modificarea altor legi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 677 din 7 august 2006, precum și prevederile art. 6 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 128/1998 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor legal confiscate sau intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, ordonanță care a fost însă abrogată prin Ordonanța Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 2 februarie 2007. Având în vedere că soluția legislativă cuprinsă în art. 6 alin. (4) din actul normativ abrogat a fost preluată de dispozițiile art. 6 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2007, rectificate prin rectificarea din 2 martie 2007 la cuprinsul Ordonanței Guvernului nr. 14/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 152 din 2 martie 2007, Curtea se va pronunța asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 1, 7 și 11 din Codul de procedură penală și ale art. 6 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2007. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 278¹ alin. 1, 7 și 11 din Codul de procedură penală: „După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere, în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la judecătorul de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță. Plângerea poate fi făcută și împotriva dispoziției de netrimitere în judecată cuprinse în rechizitoriu. [...]”

Judecătorul, soluționând plângerea, verifică rezoluția sau ordonanța atacată, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul cauzei și a oricăror înscrisuri noi prezentate. [...]”

În situația prevăzută în alin. 8 lit. a), persoana în privința căreia judecătorul, prin hotărâre definitivă, a decis că nu este cazul să se înceapă ori să se redeschidă urmărirea penală nu mai poate fi urmărită pentru aceeași faptă, afară de cazul când s-au descoperit fapte sau împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de organul de urmărire penală și nu a intervenit unul dintre cazurile prevăzute în art. 10.”;

— Art. 6 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2007: „(7) Prin exceptare de la prevederile art. 3 alin. (2), la solicitarea deținătorului, același termen și aceeași procedură de valorificare prevăzute la alin. (6) se aplică și bunurilor al căror termen de garanție expiră înainte de data rămânerii definitive a hotărârii ce se va pronunța în litigiu, al cărui obiect îl constituie legalitatea procesului-verbal de confiscare.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 44 referitoare la dreptul de proprietate privată, ale art. 45 cu privire la libertatea economică, ale art. 51 referitoare la dreptul de petiționare, ale art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 57 referitoare la exercitarea drepturilor și a libertăților și ale art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției, precum și încălcarea prevederilor art. 6 referitoare la dreptul la

un proces echitabil și ale art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aspectele înfățișate de autorul excepției nu vizează constituționalitatea textelor de lege criticate, ci situația de fapt din dosar, respectiv modul de aplicare a prevederilor de lege criticate de către organele de urmărire penală și de instanța de judecată, astfel încât aceste aspecte nu pot fi reținute, deoarece ele nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, ci sunt de competența instanțelor de judecată, în cadrul căilor de atac prevăzute de lege.

Prin urmare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1, 7 și 11 din Codul de procedură penală și ale art. 6 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2007 urmează a fi respinsă ca fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1, 7 și 11 din Codul de procedură penală și ale art. 6 alin. (7) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2007 pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cătălina Impex” — S.R.L. din Vaslui în Dosarul nr. 2.338/231/2008 al Tribunalului Vrancea — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 12 mai 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 838

din 27 mai 2009

referitoare la sesizarea formulată de Președintele României, domnul Traian Băsescu, privind existența unui conflict juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească, reprezentată de Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de o parte, și Parlamentul României și Guvernul României, pe de altă parte

Prin Cererea cu nr. 1.377 din 4 mai 2009, Președintele României a solicitat Curții Constituționale să se pronunțe asupra existenței unui conflict juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească, reprezentată de Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de o parte, și Parlamentul României și Guvernul României, pe de altă parte.

Sesizarea se întemeiază pe prevederile art. 80 alin. (2) și art. 146 lit. e) din Constituție și ale art. 11 alin. (1) pct. A lit. e), ale art. 34, 35 și 36 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Cererea a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 7.312 din 4 mai 2009 și formează obiectul Dosarului nr. 1.905E/2009.

În motivarea sesizării se susțin, în esență, următoarele:

În mod constant, în ultimii ani, instanțele judecătorești au pronunțat hotărâri judecătorești prin care au dat câștig de cauză magistraților, personalului de specialitate juridică asimilat acestora, asistenților judiciari și personalului auxiliar care au promovat acțiuni în pretenții, fundamentate pe legislația salarizării din sistemul judiciar. Astfel de procese câștigate au avut ca obiect, cu titlu de exemplu: prima de concediu, sporul „anticorupție”, sporul pentru vechime în muncă, coeficienții de multiplicare diferiți, sporul de „specializare”, sporul de „periculozitate”, sporul de „confidențialitate”, sporul de risc și suprasolicitare neuropsihică, tichetele de masă, sporul de „fidelitate”, stimulente, suplimentul „postului”, sporul de „permanență”.

Prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești, uneori în baza unor texte de lege abrogate, autoritatea judecătorească, prin instanțele judecătorești și Înalta Curte de Casație și Justiție, a acționat ca o autoritate legiuitoare, fiind astfel afectat un principiu fundamental al statului de drept, respectiv principiul separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale, consacrat de art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală. Cu toate că principiile care guvernează regimul juridic al drepturilor salariale convenite personalului bugetar, inclusiv sporurile și adaosurile, pot fi stabilite numai prin lege sau prin acte normative cu forță juridică similară legii, respectiv ordonanțe ale Guvernului, simple sau de urgență, în mod repetat instanțele judecătorești au pronunțat hotărâri prin care au atribuit drepturi bănești personalului din organele autorității judecătorești. Ca atare, reglementarea cuantumului indemnizațiilor sau al salariilor personalului retribuit de la bugetul de stat, inclusiv al sporurilor și al adaosurilor constituie un atribut exclusiv al legiuitorului. Prin aceste acte concrete, instanțele judecătorești și-au arogat competențe care țin de sfera puterii legiuitoare, rezultând un conflict juridic de natură constituțională a cărui gravitate împiedică îndeplinirea normală a atribuțiilor constituționale ale autorităților publice.

Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție confirmă această stare de fapt.

Astfel, prin Decizia nr. XXXVI/2007, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii, statuând că „Dispozițiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 50/1996, în raport cu prevederile art. 1 pct. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 83/2000, art. 50 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 160/2000 se interpretează, în sensul că:

Judecătorii, procurorii și ceilalți magistrați, precum și persoanele care au îndeplinit funcția de judecător financiar, procuror financiar sau de controlor financiar în cadrul Curții de Conturi a României beneficiau și de sporul pentru vechime în muncă, în cuantumul prevăzut de lege.” Drept motiv s-a reținut „înlăturarea oricărui tratament discriminatoriu, care ar contraveni atât principiului egalității în drepturi, instituit prin art. 16 din Constituția României, republicată, cât și dispozițiilor privind interzicerea discriminării cuprinse în art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale”, având în vedere că „A considera că puteau beneficia de dispozițiile art. 33 din Legea nr. 50/1996 numai salariații din categoria personalului auxiliar, iar nu și magistrații, ar însemna să se încalce principiul egalității în drepturi, ceea ce ar face incidente dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.”

Or, trebuie constatat că, în cazul magistraților, sporurile au fost incluse în indemnizația stabilită prin act normativ distinct. În prezent, pe această cale, acest corp profesional ajunge să beneficieze de două ori de spor, o dată încorporat în indemnizație și a doua oară ca spor distinct. Argumentul legat de discriminare nu își găsește justificarea obiectivă, întrucât cele două categorii profesionale se află în situații diferite.

Totodată, autorul sesizării subliniază faptul că în anul 2000, odată cu reforma în domeniul salarizării anumitor categorii profesionale (printre care și cea a magistraților, prin Ordonanța Guvernului nr. 83/2000), s-a avut în vedere introducerea tuturor sporurilor în salariu pentru a se asigura transparența, practica actuală a instanțelor judecătorești contravenind acestui sistem de salarizare.

De asemenea, prin Decizia nr. XXI/2008 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la recursul în interesul legii referitor la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, republicată, s-a constatat că „judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți și personalul auxiliar de specialitate au dreptul la un spor de 50% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică, calculat la indemnizația brută lunară, respectiv salariul de bază brut lunar, și după intrarea în vigoare a Ordonanței Guvernului nr. 83/2000, aprobată prin Legea nr. 334/2001”. Or, art. 1 pct. 42 din Ordonanța Guvernului nr. 83/2000 abrogă expres prevederile art. 47 din Legea nr. 50/1996, care reglementau acest drept.

În motivarea acestei decizii, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că „prin emiterea Ordonanței Guvernului nr. 83/2000 au fost depășite limitele legii speciale de abilitare adoptate de Parlamentul României, încalcându-se astfel dispozițiile art. 108 alin. (3), cu referire la art. 73 alin. (1) din Constituția României.” Totodată, se stipulează că „(...) verificarea constituționalității și soluționarea excepției de neconstituționalitate având ca obiect norme abrogate în prezent revin, prin interpretarea per a contrario a art. 147 alin. (1), cu referire la art. 126 alin. (1) din Constituție, instanțelor judecătorești. (...) Înalta Curte de Casație și Justiție constată că instanțele judecătorești pot să se pronunțe asupra regularității actului de abrogare și a aplicabilității în continuare a normei abrogate în condițiile precizate mai sus, în virtutea principiului plenitudinii de jurisdicție în recursul cu a cărui soluționare a fost corect investită.”

Autorul sesizării susține că, în mod evident, această instanță și-a depășit atribuția constituțională prevăzută de art. 124 alin. (1) din Constituție, de a înfăptui justiția „în numele legii”. Trebuie observat că, deși Guvernul nu era abilitat expres să abroge un act normativ, totuși Ordonanța Guvernului nr. 83/2000 a fost aprobată de Parlamentul României prin Legea nr. 334/2001, eventualele lipsuri fiind complinite astfel.

Pe de altă parte, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a stabilit că instanțele judecătorești nu pot crea norme juridice. Astfel, referitor la sporurile salariale sau la alte drepturi de aceeași natură, solicitate de magistrați, având ca temei juridic principiul nediscriminării, reglementat pe larg în Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, Curtea a statuat că dispozițiile acestea sunt neconstituționale în măsura în care din ele se desprinde înțelesul că în atribuțiile instanțelor judecătorești intră crearea unor norme juridice, care să prevadă alte drepturi decât cele avute în vedere de legiuitor la adoptarea actelor normative considerate discriminatorii, instituindu-se astfel, pe cale judiciară, sisteme de salarizare paralele celor stabilite prin acte normative.

Situația prezentată nu este specifică personalului din domeniul judiciar. Instituirea unor drepturi de natură salarială de către instanțele judecătorești tinde să devină o practică generală aplicabilă categoriilor profesionale din toate sectoarele sistemului bugetar.

Instanțele judecătorești nu au competența constituțională de a institui, modifica și abroga norme juridice de aplicare generală, „misiunea lor constituțională fiind aceea de a realiza justiția, potrivit art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală, adică de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre subiectele de drept cu privire la existența, întinderea și exercitarea drepturilor lor subiective”, după cum a statuat și Curtea Constituțională în deciziile mai sus menționate. Orice interpretare care conduce la înfăptuirea competențelor constituționale exclusive ce aparțin

altei autorități publice, astfel cum sunt acestea precizate în titlul III din Legea fundamentală, dă naștere unui conflict juridic de natură constituțională între respectivele autorități.

Prin urmare, se solicită Curții Constituționale să se pronunțe asupra existenței unui conflict juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească, reprezentată în cauză de către Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de o parte, și Parlamentul României și Guvernul României, pe de altă parte, generat de modul în care instanțele judecătorești înțeleg să-și exercite prerogativele constituționale în soluționarea anumitor litigii, având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială, prin crearea de norme juridice, prerogativă ce aparține Parlamentului și în anumite situații, strict delimitate de Constituție, Guvernului.

Pe de altă parte, Înalta Curte de Casație și Justiție, cu ocazia soluționării recursului în interesul legii, a analizat aspecte ce țin de modalitatea de adoptare a unui act normativ și a concluzionat în sensul neconstituționalității acestuia. Procedând astfel, instanța supremă și-a depășit sfera de competență, arogându-și puteri ce nu i-au fost conferite de Constituție, Curtea Constituțională fiind singura în măsură să verifice conformitatea legii sau ordonanței cu Legea fundamentală, potrivit art. 142 alin. (1) din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 35 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, cererea a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, Consiliului Superior al Magistraturii și Ministerului Public, pentru a prezenta punctele lor de vedere asupra conținutului conflictului juridic de natură constituțională și a eventualelor căi de soluționare a acestuia.

Camera Deputaților a comunicat punctul său de vedere prin Adresa nr. 51/2.680 din 12 mai 2009, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 7.747 din 12 mai 2009, arătând că, față de conținutul deciziilor nr. XXXVI/2007 și nr. XXI/2008 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, a apărut un conflict juridic pozitiv de natură constituțională între această Curte, care este autoritate publică, pe de o parte, și Parlamentul României și Guvernul României, pe de altă parte.

Guvernul a comunicat cu Adresa nr. 5/3.357/E.B. din 8 mai 2009, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 7.690 din 11 mai 2009, punctul său de vedere. Apreciază că sesizarea de neconstituționalitate prin care se cere constatarea unui conflict juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească, reprezentată de Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de o parte, și puterea legislativă și executivă, pe de altă parte, care face obiectul Dosarului nr. 1.905E/2009, este întemeiată.

Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat cu Adresa nr. 148 din 18 mai 2009, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 7.979 din 18 mai 2009, următorul punct de vedere:

În primul rând, se pune în discuție îndreptățirea constituțională a Președintelui României de a sesiza Curtea cu cererea de constatare a conflictului juridic de natură constituțională, în condițiile în care conflictul se pretinde a exista între legislativ și executiv, pe de o parte, și judecătorec, pe de altă parte. Constituția prevede între atribuțiile Curții Constituționale și pe aceea de a soluționa conflictele juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice, la cererea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a primului-ministru sau a președintelui Consiliului Superior al Magistraturii. Președintele României își legitimează cererea pe dispozițiile art. 80 alin. (2) din Constituție, care prevăd că „*Președintele României veghează la respectarea Constituției și la buna funcționare a autorităților publice*”. Textul

constituțional îl îndreptățește pe Președinte să utilizeze mijloace constituționale pentru a se asigura respectarea Constituției și o bună funcționare a autorităților publice. De aceea constituentul a înțeles să circumstanțieze modalitatea de desfășurare a rolului Președintelui, precizând că „*În acest scop, Președintele exercită funcția de mediere între puterile statului, precum și între stat și societate*”. Așa fiind, rămâne de analizat dacă Președintele realizează medierea prin intermediul Curții Constituționale.

De asemenea, se susține că nici poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție ca parte în acest pretins conflict nu poate fi susținută până la capăt. Constituția nu definește Înalta Curte de Casație și Justiție ca fiind reprezentant al puterii judecătorești. Este adevărat că în Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, prezența în Consiliu a președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție este motivată în acest fel [art. 3 lit. c)], dar, evident, este vorba de participarea într-o structură constituțională care garantează independența puterii judecătorești și organizează sistemul de garanții ale carierei judecătorilor. Pe de altă parte, este de reținut faptul că în activitatea sa jurisdicțională Înalta Curte de Casație și Justiție nu a procedat la soluționarea unor atari conflicte de natură salarială, ele căzând în competența altor instanțe judecătorești. Existența unei practici neunitare în modul de soluționare a litigiilor cu acest conținut a determinat implicarea Curții în soluționarea unor recursuri în interesul legii. Constituția rezervă Înaltei Curți de Casație și Justiție asigurarea interpretării și aplicării unitare a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale [art. 126 alin. (3)]. Soluția Curții în recursul în interesul legii are autoritate de lucru interpretat pentru judecători, scopul acestui recurs fiind acela de a se asigura previzibilitatea dreptului și uniformitate în aplicarea acestuia. În recursul în interesul legii nu se soluționează un litigiu *inter partes*, soluțiile pronunțate de instanțe nu sunt reformate, părțile nu se citează, deciziile au efect pentru viitor și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Obligativitatea acestor interpretări date de Curte este opțiunea legiuitorului, și nu o creație a Curții. Constituționalitatea acestei soluții a fost tranșată de Curtea Constituțională prin mai multe decizii (spre exemplu Decizia nr. 528 din 2 decembrie 1997 sau Decizia nr. 93 din 11 mai 2000). Experiența organizării judiciare la nivelul Uniunii Europene scoate în evidență existența unor jurisdicții în care hotărârile acestor curți nu au caracter constrângător. În aceste cazuri s-a recunoscut că hotărârile curților păstrează totuși o mare putere de persuasiune.

În cazul în care Curtea Constituțională va intra pe analiza în fond a cererii, Înalta Curte de Casație și Justiție solicită să se constate că nu există un conflict juridic de natură constituțională între părțile menționate în cerere. Înainte de prezentarea argumentelor, Înalta Curte de Casație și Justiție înțelege să reitereze poziția sa în legătură cu faptul că această tendință de a chema în fața Curții Constituționale puterea judecătorească în baza unor cereri care privesc soluții irevocabile ale instanțelor judecătorești pentru a se lipsi de efecte asemenea hotărâri este periculoasă, antrenând Curtea Constituțională, autoritate constituțională care nu face parte din puterea judecătorească, într-o dispută care excedează principiilor constituționale și legale. Atât dispozițiile de drept intern, cât și principiile afirmate în documentele internaționale interzic lipsirea de efecte a deciziilor judecătorești prin hotărâri ale autorităților aflate în afara structurii acestor organe. Pentru îndreptarea eventualelor erori, există căi de atac — ordinare și extraordinare —, neutilizate în aceste procese.

În raport cu aspectele din cererea de sesizare a Curții Constituționale, Înalta Curte de Casație și Justiție consideră că nu există niciun conflict de competență din perspectiva dispozițiilor constituționale și niciun blocaj instituțional, întrucât:

— pe de o parte, instanțele judecătorești și-au exercitat competența ce le revine potrivit art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție și dispozițiilor procedurale, soluționând litigiile cu care au fost investite având ca obiect drepturi salariale în limitele acțiunilor introductive de instanță și în raport cu dispozițiile legale incidente;

— pe de altă parte, Înalta Curte de Casație și Justiție constituită în Secții Unite a soluționat, prin Decizia nr. XXXVI/2007 și Decizia nr. XXI/2008, recursurile în interesul legii cu care a fost investită în exercitarea atribuției constituționale exclusive de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, cu respectarea dispozițiilor art. 329 din Codul de procedură civilă, cu referire la art. 126 alin. (3) din Constituție, republicată.

Apreciază că nu există un blocaj instituțional, întrucât drepturile recunoscute prin hotărâri judecătorești au fost în mare parte deja acordate, iar în unele cazuri chiar prevăzute de acte normative cu forță juridică de lege.

Parlamentul și Guvernul, ca autorități ale căror competențe constituționale se susține că ar fi fost încălcate, au recunoscut și au pus în executare hotărârile invocate și, ca atare, nu se poate reține că ar fi un blocaj instituțional în sensul definiției noțiunii de conflict juridic de natură constituțională.

În continuare, se arată că nu poate fi reținută drept izvor al unui conflict juridic de natură constituțională simpla și laconica invocare a unei multitudini de hotărâri judecătorești, care, pe lângă faptul că nu sunt identificate, se află în diverse stadii procesuale, fie sunt definitive și irevocabile, fie sunt în curs de soluționare, fie sunt supuse căilor de atac.

Cât privește deciziile pronunțate în soluționarea recursurilor în interesul legii, se apreciază că asemenea hotărâri nu pot constitui izvor al unui conflict juridic de natură constituțională atâta timp cât ele sunt pronunțate în exercitarea atribuției constituționale exclusive ce revine Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform dispozițiilor art. 126 alin. (3) din Constituție. Astfel, prin prisma dispozitivului și considerentelor, nu se poate susține sub nicio formă că prin aceste hotărâri au fost edictate noi norme juridice, prin arogarea competenței de legiferare ce aparține puterii legiuitoare a statului.

Mai mult, dacă s-ar accepta teza conform căreia această unică și constituțională competență ce revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, poate fi supusă cenzurii unei alte autorități a statului de drept, ar rezulta un veritabil conflict juridic de natură constituțională. Aceasta, întrucât a supune cenzurii instanței de contencios constituțional deciziile Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în soluționarea recursurilor în interesul legii echivalează cu un control de legalitate al soluției și al argumentelor unei asemenea hotărâri judecătorești, care, în esență, reprezintă tocmai forma concretă de realizare a rolului constituțional și de exercitare a competenței legale ce revine Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pe de altă parte, în virtutea principiului liberului acces la justiție, nu este exclusă posibilitatea ca anumiți petenți să fi solicitat ori să solicite în viitor diverse sporuri ori drepturi salariale, însă existența pe rolul instanțelor judecătorești și chiar pronunțarea de către unele instanțe de fond a anumitor soluții nu este de natură a crea în mod automat un blocaj instituțional ori un conflict juridic de natură constituțională.

Totodată, este nedemonstrată afirmația că prin hotărârile judecătorești invocate drept izvor al conflictului juridic de natură constituțională se aduce atingere principiului previzibilității bugetare, în condițiile în care cheltuielile de personal pentru întregul sistem al justiției reprezintă doar 1,05% din totalul cheltuielilor bugetare ale anului 2009, 5,25% din deficitul bugetar și 1,32% din totalul veniturilor bugetului de stat pe anul 2009.

Realizând o altă comparație, se constată că produsul intern brut estimat pentru anul 2008 a fost de 503.958,7 milioane lei. Or, raportat la această valoare comunicată de Institutul Național de Statistică, totalul cheltuielilor de personal din sistemul justiției reprezintă 0,19% din PIB.

În legătură cu invocarea printre argumentele în sprijinul existenței conflictului juridic de natură constituțională a unor decizii ale Curții Constituționale (prin care s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative), se apreciază că „din modalitatea intervenției Curții Constituționale — decizii interpretative — rezultă că doar în situațiile circumstanțiate de Curte dispozițiile sunt neconstituționale, pe cale de consecință, în principiu, instanțele judecătorești au competența de a primi și soluționa cereri pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun.”

În fine, se mai menționează și faptul că, potrivit dreptului comunitar, instanțele de judecată, în soluționarea cazurilor concrete și exercitarea controlului de legalitate, pot înlătura de la aplicare un text de lege care încalcă o normă sau principiu de drept european (a se vedea, spre exemplu, hotărârea din 13 martie 2008, cauzele C — 383/2006 și C — 385/06 ale Curții de Justiție a Comunităților Europene, precum și poziția Comisiei în cauza C — 55/07, 31 martie 2009, a aceleiași instanțe).

Consiliul Superior al Magistraturii a trimis punctul său de vedere cu Adresa nr. 15.546/1.154/2009, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 7.726 din 11 mai 2009, prin care solicită respingerea ca inadmisibilă a sesizării de neconstituționalitate, întrucât prin aceasta se tinde la crearea unei noi căi de atac extraordinare, nereglementată de lege, prin care să se repună în discuție hotărâri judecătorești irevocabile. Or, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar, potrivit art. 129 din Legea fundamentală, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”.

La dosarul cauzei au fost depuse puncte de vedere cu privire la conflictul juridic de natură constituțională care face obiectul cauzei din partea unor judecători din cadrul Judecătoriei Constanța și din partea Asociației Magistratilor din România, precum și cereri de introducere în cauză din partea următoarelor instanțe: Curțile de Apel Ploiești, București, Suceava, Alba Iulia, Galați și Iași, precum și tribunalele Bihor, Neamț și Vaslui.

Cererea privind soluționarea conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritatea judecătorească, pe de o parte, și autoritatea legislativă, pe de altă parte, a fost dezbătută în ședința din data de 27 mai 2009, după ce la termenul din 13 mai 2009 a fost amânată în vederea formulării punctului de vedere al Înaltei Curți de Casație și Justiție și introducerii în cauză a

Consiliului Superior al Magistraturii și Ministerului Public, ca instituții componente și reprezentative ale autorității judecătorești.

La ședință au participat reprezentantul Președintelui României, domnul Ștefan Deaconu, consilier prezidențial pe probleme juridice din cadrul Departamentului Constituțional Legislativ al Administrației Prezidențiale, reprezentantul Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Cristina Tarcea, reprezentantul Consiliului Superior al Magistraturii, doamna consilier juridic Otilia Luiz, reprezentantul Camerei Deputaților, domnul Gheorghe Iancu, șeful Departamentului Legislativ al Camerei Deputaților, precum și reprezentantul Guvernului, doamna Daniela Nicoleta Andreescu, secretar general al Guvernului.

Având cuvântul, reprezentantul Înaltei Curți de Casație și Justiție pune în discuție o chestiune prealabilă, respectiv solicită autorului sesizării să precizeze obiectul cererii formulate sub aspectul hotărârilor judecătorești care constituie sursa presupusului conflict juridic de natură constituțională, și anume dacă acesta îl reprezintă cele două decizii al Înaltei Curți de Casație și Justiție — deciziile nr. XXXVI/2007 și nr. XXI/2008, sau toate hotărârile judecătorești pronunțate de instanțe — tribunale și curți de apel, cu privire la drepturile salariale ale magistraților. În motivarea cererii se arată că, întrucât secțiunea 1 a cap. VI din titlul III — *Autoritatea judecătorească* se intitulază *Instanțele judecătorești*, iar dispozițiile art. 126 alin. (1) din Constituție prevăd că „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, nu se poate susține că instanța supremă este unica reprezentantă a autorității judecătorești, astfel că se impune introducerea în cauză a tuturor instanțelor judecătorești, care, de altfel, au depus cereri de intervenție la Dosarul Curții Constituționale nr. 1.905E/2009. Un argument suplimentar îl constituie împrejurarea că, în activitatea sa jurisdicțională, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a procedat la soluționarea litigiilor având ca obiect drepturile salariale ale magistraților, ele căzând în competența altor instanțe judecătorești. Existența unei practici neunitare în modul de soluționare a litigiilor cu acest conținut a determinat implicarea Curții în soluționarea unor recursuri în interesul legii, care au avut autoritate de lucru interpretat pentru judecători. Însă prin recursul în interesul legii nu se soluționează un litigiu *inter partes*, deciziile au efect pentru viitor, iar obligativitatea interpretărilor date este opțiunea legiuitorului, iar nu o creație a instanței supreme, constituționalitatea acestei soluții fiind tranșată de Curtea Constituțională în repetate rânduri.

Prin urmare, se solicită Curții Constituționale amânarea judecării cauzei în vederea precizării obiectului cererii de către autorul sesizării și introducerea în cauză, alături de Înalta Curte de Casație și Justiție, a celorlalte instanțe judecătorești.

Reprezentantul Consiliului Superior al Magistraturii consideră întemeiată cererea formulată de reprezentantul Înaltei Curți de Casație și Justiție și solicită, de asemenea, precizarea cererii privind soluționarea conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritatea judecătorească și autoritatea legislativă.

Reprezentantul Președintelui României arată că nu se impune amânarea cauzei și, deși consideră că sesizarea a fost clară, precizează că obiect al contestării îl reprezintă exclusiv cele două decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțate în soluționarea unor recursuri în interesul legii, care au stat la baza adoptării celorlalte hotărâri ale instanțelor judecătorești. Așa fiind, întrucât sursa conflictului juridic de natură constituțională o reprezintă doar deciziile instanței

supreme, solicită respingerea cererilor de introducere în cauză a celorlalte instanțe de judecată.

Reprezentantul Camerei Deputaților consideră cauza în stare de judecată, arătând că, prin pronunțarea deciziilor privind soluționarea unor recursuri în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție și-a asumat rolul de îndrumare, optând pentru o anumită interpretare a legii pe care a impus-o, pentru viitor, celorlalte instanțe judecătorești. Acest rol asumat justifică prezența sa în calitate de parte a conflictului juridic de natură constituțională.

Reprezentantul Guvernului susține tardivitatea cererii privind introducerea în cauză, alături de Înalta Curte de Casație și Justiție, a celorlalte instanțe judecătorești și, prin urmare, respingerea ei, întrucât, la termenul din 13 mai 2009, motivul pentru care Curtea Constituțională a amânat soluționarea cauzei l-a constituit tocmai completarea cadrului procesual sub aspectul părților implicate în conflict, cu acel prilej fiind dispusă introducerea în cauză, în calitate de reprezentanți ai autorității judecătorești, a Consiliului Superior al Magistraturii și a Ministerului Public.

Deliberând asupra cererii formulate, Curtea Constituțională apreciază că nu sunt întrunite condițiile legale pentru amânarea judecării cauzei. Astfel, față de împrejurarea că reprezentantul autorului sesizării și-a precizat cererea sub aspectul obiectului, Curtea respinge cererile privind introducerea în cauză a celorlalte instanțe judecătorești și stabilește calitatea de parte în conflictul juridic de natură constituțională a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 126 alin. (3) din Constituție.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Președintelui României solicită constatarea existenței unui conflict juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească și autoritatea legiuitoare, generat de pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a două decizii prin care s-au soluționat recursuri în interesul legii, decizii care acordă judecătorilor, procurorilor, magistraților-asistenți și personalului auxiliar de specialitate sporuri salariale, care, odată cu reforma în domeniul salarizării realizată prin Ordonanța Guvernului nr. 83/2000, fuseseră introduse în salariul de bază și abrogate ca atare. Aceste decizii au produs efecte negative asupra bugetului statului din care a fost suportată plata drepturilor salariale acordate de instanțele judecătorești.

Gravitatea consecințelor unor asemenea hotărâri este amplificată de tendința de generalizare cu privire la stabilirea, pe cale judecătorească, a drepturilor de natură salarială și pentru alte categorii profesionale bugetare.

Pe de altă parte, în ceea ce privește argumentele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție în motivarea Deciziei nr. XXI/2008 cu privire la recursul în interesul legii referitor la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, republicată, s-a reținut că acordarea sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică se întemeiază pe controlul de constituționalitate a Ordonanței Guvernului nr. 83/2000, apreciată ca fiind adoptată cu depășirea limitelor legii speciale de abilitare adoptate de Parlamentul României. Or, procedând în această manieră, Înalta Curte de Casație și Justiție și-a încălcat atribuția constituțională prevăzută de art. 124 alin. (1) din Constituție, de a înfăptui justiția în numele legii.

Referitor la căile de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională, reprezentantul Președintelui României apreciază că decizia pe care o va pronunța Curtea Constituțională nu poate afecta hotărârile judecătorești

pronunțate anterior de instanțele de judecată, ci va avea efecte numai pentru viitor, când Înalta Curte de Casație și Justiție va trebui să se abțină de la a pronunța hotărâri prin care să creeze norme juridice, cu încălcarea competențelor expres prevăzute de Constituție și de lege.

În continuare, președintele Curții Constituționale dă cuvântul reprezentantului Înaltei Curți de Casație și Justiție. Acesta arată că, în condițiile în care a luat act de faptul că sesizarea se referă exclusiv la deciziile nr. XXXVI/2007 și nr. XXI/2008 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât obiectul contestării nu îl reprezintă competența instanței supreme de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, apare ca evident că obiectul criticii îl constituie motivarea celor două decizii. Prin urmare, sesizarea Președintelui României de a supune cenzurii instanței de contencios constituțional deciziile Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în soluționarea recursurilor în interesul legii echivalează cu solicitarea efectuării unui control de legalitate a soluției și a argumentelor unei asemenea hotărâri judecătorești, care, în esență, reprezintă tocmai forma concretă de realizare a rolului constituțional și de exercitare a competenței legale ce revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție. Or, o atare sesizare este inadmisibilă, întrucât contravine principiilor statului de drept, autorității de lucru judecat, principiului stabilității raporturilor juridice, precum și principiilor internaționale cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pe de altă parte, reprezentantul Înaltei Curți de Casație și Justiție pune în discuție admisibilitatea sesizării și sub aspectul lipsei temeiului constituțional cu privire la dreptul Președintelui României de a sesiza Curtea Constituțională, în această cauză, cu cererea de constatare a conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritatea judecătorească și cea legislativă, în condițiile în care Președintele nu are calitatea de parte implicată în conflict.

Se susține că, întrucât autorul sesizării își legitimează cererea pe dispozițiile art. 80 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „Președintele României veghează la respectarea Constituției și la buna funcționare a autorităților publice”, se impune a evidenția că legiuitorul constituant a înțeles să circumstanțieze modalitatea de înfăptuire a rolului Președintelui, prevăzând că, „În acest scop, Președintele exercită funcția de mediere între puterile statului, precum și între stat și societate”. Or, în cauza de față, Președintele nu a efectuat nicio mediere prealabilă între părțile pretinse a se afla în conflict, astfel că transferul atribuției sale către Curtea Constituțională nu poate fi reținut ca temei legal de sesizare a acesteia din urmă cu soluționarea unui eventual conflict între autorități.

În situația în care Curtea Constituțională nu va reține motivele de inadmisibilitate ale sesizării formulate de Președintele României, reprezentantul Înaltei Curți de Casație și Justiție pune concluzii de respingere a acesteia, susținând inexistența unui conflict juridic între autoritatea judecătorească și cea legiuitoare.

Astfel, prin Legea nr. 45/2007 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 9 martie 2007, Parlamentul a reintrodus sporul pentru vechime în muncă calculat la indemnizația de încadrare brută lunară, corespunzător timpului efectiv lucrat în program normal de lucru, pentru judecători, procurori, personalul asimilat acestora și magistrați-asistenți.

Mai mult, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 75/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 20 iunie 2008, aprobată prin Legea nr. 76/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 231 din 8 aprilie 2009, autoritatea legiuitoare a stabilit o serie de măsuri pentru soluționarea unor aspecte financiare în sistemul justiției, și anume eșalonarea plății sumelor prevăzute în titlurile executorii emise până la intrarea în vigoare a ordonanței de urgență, având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială stabilite în favoarea personalului din sistemul justiției.

Așa fiind, problemele existente cu privire la unele drepturi de natură salarială ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției au fost tranșate prin intervenția legiuitorului, astfel că în prezent nu se poate susține existența unui conflict între cele două autorități.

În fine, referitor la argumentele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție în motivarea deciziilor pronunțate, se arată că, în temeiul art. 11 și 20 din Constituție, potrivit dreptului comunitar, instanțele de judecată, în soluționarea cauzelor concrete și în exercitarea controlului de legalitate, pot înlătura de la aplicare un text de lege din dreptul intern care încalcă o normă sau un principiu de drept european.

De asemenea, verificarea constituționalității și soluționarea excepției de neconstituționalitate având ca obiect norme abrogate în prezent revin, prin interpretarea *per a contrario* a dispozițiilor art. 147 alin. (1), cu referire la art. 126 alin. (1) din Constituție, instanțelor judecătorești, în virtutea principiului plenitudinii de jurisdicție în soluționarea cauzelor în care au fost corect investite. O altă interpretare a textelor legale și constituționale, coroborată cu lipsa de competență a Curții Constituționale în materia controlului de constituționalitate a normelor juridice care nu mai sunt în vigoare, consacrată printr-o jurisprudență constantă a acestei jurisdicții, ar echivala cu negarea realizării unui atare control și lipsirea de conținut a principiului supremației Constituției.

În continuare, a luat cuvântul reprezentantul Consiliului Superior al Magistraturii, care apreciază că sesizarea formulată de Președintele României este inadmisibilă.

În primul rând, art. 146 lit. e) din Constituție reglementează cadrul procesual al soluționării conflictelor juridice de natură constituțională, stabilind subiectele de drept îndrituite să sesizeze Curtea Constituțională în cazul în care s-ar afla într-un conflict pozitiv sau negativ de competențe. Or, în condițiile în care sesizarea Președintelui nu se referă la una dintre atribuțiile sale, presupus a fi nesocotite de către o altă autoritate, ci vizează un conflict de competențe al unor terțe autorități publice, cererea adresată Curții s-a realizat cu depășirea competențelor sale. Pe de altă parte, Președintele nu și-a respectat obligația constituțională de a media presupusul conflict dintre autorități, așa cum prevăd dispozițiile art. 80 alin. (2) din Constituție.

În al doilea rând, prin sesizare se tinde la crearea unei noi căi de atac extraordinare, nereglementată de lege, prin care să se repună în discuție hotărâri judecătorești definitive și irevocabile. Or, cenzurarea acestor hotărâri care au putere de lege, în virtutea principiului „*res iudicata pro veritate habetur*”, de către Curtea Constituțională, în temeiul prevederilor art. 146 lit. e) din Constituție, este inadmisibilă.

În continuare, președintele Curții Constituționale dă cuvântul reprezentantului Camerei Deputaților, care solicită Curții Constituționale să constate existența conflictului juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească și cea legiuitoare, motivat de împrejurarea că Înalta Curte de Casație și Justiție, prin pronunțarea unor decizii în materia drepturilor

salariale ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, a creat norme de drept material care au produs efecte grave asupra bugetului de stat. Reglementând norme juridice cu putere de lege, instanța supremă și-a depășit atribuțiile prevăzute de Constituție, intrând într-un conflict pozitiv de competențe cu autoritatea legiuitoare.

Cu privire la soluționarea conflictului juridic provocat de deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție, reprezentantul Camerei Deputaților consideră că se impune reanalizarea rolului judecătorului instanțelor de drept comun, precum și al autorității de lucru judecat a celor statuate printr-o hotărâre judecătorească, prin prisma competenței Curții Constituționale consacrate de art. 146 lit. e) din Constituție. Astfel, date fiind efectele grave ale deciziilor pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, decizia Curții Constituționale prin care se constată existența conflictului juridic poate constitui un posibil temei pentru inițierea procedurii revizuirii hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile pronunțate anterior acestei decizii.

Pe de altă parte, în vederea evitării pe viitor a unor asemenea conflicte, autoritatea legiuitoare trebuie să adopte acte normative care să respecte cerințele de acuratețe și previzibilitate specifice normelor de drept.

Reprezentantul Guvernului solicită admiterea sesizării Președintelui României. În motivare se arată că, la nivelul Guvernului, s-au desfășurat o serie de întâlniri între reprezentanții autorităților aflate în conflict, astfel că nu se poate susține că medierea prealabilă declanșării procedurii în fața Curții Constituționale nu s-a realizat.

În ceea ce privește calitatea de parte implicată în conflict, aceasta se întemeiază pe dispozițiile art. 102 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora Guvernul asigură realizarea politicii interne a țării, potrivit programului de guvernare acceptat de Parlament.

În susținerea existenței conflictului juridic de natură constituțională, reprezentantul Guvernului apreciază că, prin deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție privind soluționarea unor recursuri în interesul legii, s-a creat un nou sistem de salarizare, cu încălcarea prevederilor în vigoare care reglementau ca formă unică de remunerare o indemnizație în care erau înglobate sporurile salariale existente în prealabil, dar abrogate prin Ordonanța Guvernului nr. 83/2000. Astfel, pronunțând deciziile nr. XXXVI/2007 și nr. XXI/2008 prin care s-au creat drepturi colective, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a subrogat în competența legiuitorului și a modificat politica de salarizare a unor categorii profesionale, împrejurare ce a generat grave prejudicii asupra bugetului de stat, inechități între salariații bugetari și, implicit, tensiuni sociale.

În consecință, Guvernul apreciază că remedierea aspectelor expuse s-ar realiza prin desființarea hotărârilor judecătorești pronunțate cu depășirea competențelor constituționale.

În replică la cele afirmate de reprezentanții Camerei Deputaților și Guvernului, reprezentantul Înaltei Curți de Casație și Justiție arată că, potrivit legislației europene și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, intervenția legiuitorului în materia politicii salariale a magistraților, și anume micșorarea indemnizației acestora, pe de o parte, sau în materia căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești definitive și irevocabile, pe de altă parte, nu poate opera fără a se aduce atingere principiilor statului de drept, respectiv dreptului la un proces echitabil.

CURTEA,

examinând cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritatea judecătorească, pe de o parte, și Parlamentul României și Guvernul României, pe de altă parte, punctele de vedere ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, Consiliului Superior al Magistraturii, Camerei Deputaților și Guvernului, susținerile reprezentanților Înaltei Curți de Casație și Justiție, Consiliului Superior al Magistraturii, Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

În ceea ce privește **admisibilitatea** sesizării:

În conformitate cu dispozițiile art. 146 lit. e) din Constituție, Curtea Constituțională „*soluționează conflictele juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice*”. În acest sens, autorități publice care ar putea fi implicate într-un conflict juridic de natură constituțională sunt numai cele cuprinse în titlul III din Constituție, și anume: Parlamentul, alcătuit din Camera Deputaților și Senat, Președintele României, ca autoritate publică unipersonală, Guvernul, organele administrației publice centrale și ale administrației publice locale, precum și organele autorității judecătorești. Pentru exercitarea competenței prevăzute de Constituție, Curtea este sesizată la cererea „*Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a primului-ministru sau a președintelui Consiliului Superior al Magistraturii*”. Subiectele de drept pe care Legea fundamentală le îndrituiește a sesiza Curtea sunt limitativ prevăzute, dispoziția constituțională nedistingând după cum autoritățile pe care le reprezintă sunt sau nu părți în conflictul cu care sesizează Curtea.

Prin urmare, Curtea constată că Președintele României este în drept să formuleze cererea cu privire la soluționarea conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritatea judecătorească, pe de o parte, și Parlamentul României și Guvernul României, pe de altă parte, deși nu este parte în acest conflict.

Curtea constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit art. 146 lit. e) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 34 și 35 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra conflictului juridic de natură constituțională dintre autoritățile publice.

Prin cererea formulată se solicită Curții Constituționale să constate existența unui conflict juridic de natură constituțională generat de modul în care Înalta Curte de Casație și Justiție înțelege să-și exercite prerogativele constituționale în soluționarea recursurilor în interesul legii având ca obiect acordarea unor drepturi de natură salarială, prin crearea de norme juridice, prerogativă ce aparține Parlamentului și, în anumite situații strict delimitate de Constituție, Guvernului.

Astfel, prima este **Decizia nr. XXXVI din 7 mai 2007** privind recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, republicată, cu modificările ulterioare, în raport cu prevederile art. I pct. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 83/2000 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, art. 50 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 177/2002 privind salarizarea și alte drepturi ale magistraților și ale art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 160/2000 privind salarizarea controlorilor financiari din cadrul Curții de Conturi, în materia

sporului pentru vechime în muncă în cazul judecătorilor, procurorilor și celorlalți magistrați, precum și al persoanelor care au îndeplinit funcția de judecător financiar, procuror financiar sau de control financiar în cadrul Curții de Conturi a României, decizie prin care Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secția Unite, a decis că „*Judecătorii, procurorii și ceilalți magistrați, precum și persoanele care au îndeplinit funcția de judecător financiar, procuror financiar sau de control financiar în cadrul Curții de Conturi a României beneficiau și de sporul pentru vechime în muncă, în cuantumul prevăzut de lege*”.

A doua decizie este Decizia nr. XXI din 10 martie 2008 pentru examinarea recursului în interesul legii privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, republicată, în raport cu prevederile art. I pct. 42 din Ordonanța Guvernului nr. 83/2000 pentru modificarea și completarea Legii nr. 50/1996, aprobată prin Legea nr. 334/2001, referitor la sporul de risc și suprasolicitare neuropsihică, în cuantum de 50% din salariul de bază brut lunar, pentru judecători, procurori și personalul auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor, decizie prin care instanța supremă a hotărât că, „*În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, republicată, constată că judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți, precum și personalul auxiliar de specialitate au dreptul la un spor de 50% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică, calculat la indemnizația brută lunară, respectiv salariul de bază brut lunar, și după intrarea în vigoare a Ordonanței Guvernului nr. 83/2000, aprobată prin Legea nr. 334/2001*”.

Potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă, „*dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe*”, astfel că, aplicând cele două decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, instanțele judecătorești au pronunțat hotărâri prin care au fost acordate persoanelor îndreptățite sporul pentru vechimea în muncă și sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică.

În ceea ce privește noțiunea de **conflict juridic de natură constituțională dintre autorități publice**, Curtea Constituțională constată că prin Decizia nr. 53 din 28 ianuarie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 144 din 17 februarie 2005, a statuat că acesta presupune „*acte sau acțiuni concrete prin care o autoritate sau mai multe își arogă puteri, atribuții sau competențe, care, potrivit Constituției, aparțin altor autorități publice, ori omisiunea unor autorități publice, constând în declinarea competenței sau în refuzul de a îndeplini anumite acte care intră în obligațiile lor*”.

Așadar, conflictul juridic de natură constituțională se poate declanșa între două sau mai multe autorități și poate privi conținutul ori întinderea atribuțiilor lor decurgând din Constituție, ceea ce înseamnă că acestea sunt conflicte de competență, pozitive sau negative, și care pot crea blocaje instituționale.

Pentru soluționarea cererii ce formează obiectul dosarului de față, Curtea Constituțională trebuie să se raporteze la textele din Legea fundamentală incidente pentru a determina competența celor două autorități implicate: autoritatea judecătorească, reprezentată de Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de o parte, și Parlamentul României și Guvernul României, pe de altă parte.

În ceea ce privește **puterea legislativă**, în temeiul art. 61 alin. (1) din Constituție, „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării*.”

Pe lângă monopolul legislativ al Parlamentului, Constituția, în art. 115, consacră delegarea legislativă, în virtutea căreia Guvernul poate emite ordonanțe simple sau de urgență. Astfel, **transferul unor atribuții legislative către autoritatea executivă** se realizează printr-un act de voință al Parlamentului ori, pe cale constituțională, în situații extraordinare, și numai sub control parlamentar.

Potrivit art. 124 din Constituție: „*(1) Justiția se înfăptuiește în numele legii.*

(2) Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.

(3) Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.”

Sensul art. 124 alin. (1) este acela că organele care înfăptuiesc justiția și care, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, sunt **instanțele judecătorești** trebuie să respecte legea, de drept material sau procesual, aceasta fiind cea care determină comportamentul persoanelor fizice și juridice în circuitul civil și în sfera publică. Dispoziția consacră principiul legalității actului de justiție și trebuie corelată cu prevederea art. 16 alin. (2) din Constituție care prevede că „*Nimeni nu este mai presus de lege*” și cu cea a art. 124 alin. (3) din Constituție, care prevede alte două principii constituționale: independența judecătorului și supunerea lui numai legii. Aceste dispoziții guvernează activitatea instanțelor judecătorești și fixează poziția lor față de lege. Este unanim acceptat că atribuțiile judecătorului implică identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, astfel încât legiuitorul aflat în imposibilitate de a prevedea toate situațiile juridice lasă judecătorului, investit cu puterea de a spune dreptul, o parte din inițiativă. Astfel, în activitatea sa de interpretare a legii, judecătorul trebuie să realizeze un echilibru între spiritul și litera legii, între exigențele de redactare și scopul urmărit de legiuitor, fără a avea competența de a legifera, prin substituirea autorității competente în acest domeniu.

În temeiul art. 126 alin. (3) din Constituție, „*Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale*”. Prevederea legală care stabilește competența în această materie o constituie art. 329 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia „*Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, precum și colegiile de conducere ale curților de apel au dreptul, pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României, să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.*

Deciziile prin care se soluționează sesizările se pronunță de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese. Dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe”.

Cu privire la această competență a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Curtea Constituțională s-a pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 1.014 din 8 noiembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 816 din 29 noiembrie 2007. Curtea a reținut că scopul reglementării îl constituie „*promovarea unei corecte interpretări a normelor juridice în vigoare, iar nu elaborarea unor noi norme*”, astfel că „*nu se poate considera că deciziile pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție în asemenea recursuri ar reprezenta o atribuție care vizează domeniul legiferării. [...] Prin*

textul de lege criticat de autorul excepției, legiuitorul, având în vedere poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în sistemul instanțelor judecătorești, precum și rolul său prevăzut în art. 329 din Codul de procedură civilă, a instituit obligativitatea interpretării date de aceasta, în scopul aplicării unitare de către instanțele judecătorești a unui text de lege, fără ca astfel instanța supremă să se substituie Parlamentului, unica putere legiuitoare în stat”.

Curtea a mai reținut, pe de altă parte, că „interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost învestite, interpretarea fiind faza indispensabilă procesului de aplicare a legii. «Oricât de clar ar fi textul unei dispoziții legale — se arată într-o hotărâre a Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza C.R. *contra Regatului Unit*, 1995) — în orice sistem juridic există, în mod inevitabil, un element de interpretare judiciară [...]». Complexitatea unor cauze poate conduce, uneori, la aplicări diferite ale legii în practica instanțelor de judecată. Pentru a se elimina posibilele erori în calificarea juridică a unor situații de fapt și pentru a se asigura aplicarea unitară a legii în practica tuturor instanțelor de judecată, a fost creată de legiuitor instituția recursului în interesul legii. Decizia de interpretare pronunțată în asemenea cazuri nu este *extra legem* și, cu atât mai mult, nu poate fi *contra legem*”.

De asemenea, Curtea a mai constatat că „instituția recursului în interesul legii conferă judecătorilor instanței supreme dreptul de a da o anumită interpretare, unificând astfel diferențele de interpretare și de aplicare a aceluiași text de lege de către instanțele inferioare. Asemenea soluții interpretative, constante și unitare, care nu privesc anumite părți și nici nu au efect asupra soluțiilor anterior pronunțate, ce au intrat în puterea lucrului judecat, sunt invocate în doctrină ca «precedente judiciare» (...). De altfel (...), potrivit art. 329 alin. 2 din Codul de procedură civilă, deciziile pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca urmare a soluționării recursurilor în interesul legii, se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

În urma analizei conținutului și succesiunii în timp a dispozițiilor legale referitoare la salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor, magistraților-asistenți, personalului auxiliar de specialitate, precum și a celor referitoare la salarizarea persoanelor care au îndeplinit funcția de judecător financiar, procuror financiar sau de controlor financiar în cadrul Curții de Conturi a României, precum și a stabilirii competențelor constituționale ale celor două autorități — legiuitoare și judecătorească, Curtea Constituțională constată că:

Prin Decizia nr. XXXVI din 7 mai 2007, Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, statuând că „*Judecătorii, procurorii și ceilalți magistrați, precum și persoanele care au îndeplinit funcția de judecător financiar, procuror financiar sau de controlor financiar în cadrul Curții de Conturi a României beneficiau și de sporul pentru vechime în muncă, în cuantumul prevăzut de lege*”, a acordat beneficiul sporului de vechime în muncă pentru o perioadă în care legea nu a prevăzut acest spor.

Prin Decizia nr. XXI din 10 martie 2008 a hotărât că „*judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți și personalul auxiliar de specialitate au dreptul la un spor de 50% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică, calculat la indemnizația brută lunară, respectiv salariul de bază brut lunar, și după intrarea în*

vigoare a Ordonanței Guvernului nr. 83/2000, aprobată prin Legea nr. 334/2001”.

Așa fiind, pronunțându-se asupra recursurilor în interesul legii întemeiate pe practica neunitară a instanțelor judecătorești cu privire la acordarea unor drepturi salariale ale judecătorilor, procurorilor, celorlalți magistrați, judecătorilor financiari, procurorilor financiari, controlorilor financiari sau personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor, Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a limitat la a clarifica înțelesul unor norme juridice sau a câmpului lor de aplicare. Instanța supremă, invocând vicii de tehnică legislativă — nerespectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 — sau vicii de neconstituționalitate — încălcarea normelor privind delegarea legislativă —, a repus în vigoare norme care își încetaseră aplicarea, fiind abrogate prin acte normative ale autorității legiuitoare. Însă, o atare operație juridică nu poate fi realizată decât de autoritatea legiuitoare (Parlament sau Guvern, după caz), unica abilitată să dispună cu privire la soluțiile ce se impun în această materie.

Curtea Constituțională a constatat și cu alte ocazii neconstituționalitatea unor prevederi legale susceptibile de a genera depășirea competențelor instanțelor judecătorești în detrimentul autorității legiuitoare. Este cazul Deciziei nr. 818 din 3 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 537 din 16 iulie 2008, prin care au fost declarate neconstituționale, printre altele, dispozițiile art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2007, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative. „Luând în considerare și dispozițiile art. 27 alin. (1) din ordonanță, prin care se instituie dreptul persoanei care se consideră discriminată de a cere instanței de judecată, între altele, restabilirea situației anterioare și *anularea situației create prin discriminare, deci și a prevederilor cu caracter discriminatoriu*, instanța de judecată poate să înțeleagă — ceea ce s-a și petrecut în una dintre cauzele analizate — că are competența să anuleze o dispoziție legală pe care o consideră discriminatorie și, pentru a restabili situația de echilibru între subiectele de drept, să instituie ea însăși o normă juridică nediscriminatorie sau să aplice dispoziții prevăzute în acte normative aplicabile altor subiecte de drept, în raport cu care persoana care s-a adresat instanței se consideră discriminată.

Un asemenea înțeles al dispozițiilor ordonanței, prin care se conferă instanțelor judecătorești competența de a desființa norme juridice instituite prin lege și de a crea în locul acestora alte norme sau de a le substitui cu norme cuprinse în alte acte normative, este evident neconstituțional, întrucât încalcă principiul separației puterilor, consacrat în art. 1 alin. (4) din Constituție, precum și prevederile art. 61 alin. (1), în conformitate cu care Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării.

În virtutea textelor constituționale menționate, Parlamentul și, prin delegare legislativă, în condițiile art. 115 din Constituție, Guvernul au competența de a institui, modifica și abroga norme juridice de aplicare generală. Instanțele judecătorești nu au o asemenea competență, misiunea lor constituțională fiind aceea de a realiza justiția — art. 126 alin. (1) din Legea fundamentală —, adică de a soluționa, aplicând legea, litigiile dintre subiectele de

drept cu privire la existența, întinderea și exercitarea drepturilor lor subiective.”

Prin urmare, **Curtea Constituțională constată existența unui conflict juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească, pe de o parte, și Parlamentul României și Guvernul României, pe de altă parte.**

Odată constat acest conflict, Curtea Constituțională, în virtutea dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora ea „*este garantul supremației Constituției*”, are obligația să soluționeze conflictul, arătând conduita în acord cu prevederile constituționale la care autoritățile publice trebuie să se conformeze. În acest sens, Curtea are în vedere prevederile art. 1 alin. (3) din Constituție, în conformitate cu care „*România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme, în spiritul tradițiilor democratice ale poporului român și idealurilor Revoluției din decembrie 1989, și sunt garantate*”. De aceea, apreciază că una dintre condițiile realizării obiectivelor fundamentale ale statului român, definite în textul citat, o constituie buna funcționare a autorităților publice, cu respectarea principiilor separației și echilibrului puterilor, fără blocaje instituționale.

Dispozițiile art. 146 din Constituție și ale Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale stabilesc competența materială a Curții Constituționale, ca garant al supremației Legii fundamentale, enumerând în mod restrictiv atribuțiile jurisdicției constituționale.

În cauza de față, sesizarea Curții pentru îndeplinirea atribuției referitoare la soluționarea conflictelor juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice, la analiza conduitei părților de către Curte, sub aspectul îndeplinirii competențelor conform prevederilor constituționale, precum și decizia prin care se stabilește existența unui conflict și modul de soluționare a acestuia nu pot constitui elementele exercitării unei căi de atac, ce ar avea ca scop lipsirea de efecte juridice a unor hotărâri judecătorești. Astfel, asimilarea atribuției prevăzute de art. 146 lit. e) din Constituție cu efectuarea de către Curtea Constituțională a unui control de legalitate/constituționalitate asupra hotărârilor judecătorești, transformând Curtea într-o instanță de control judiciar, ar echivala cu o deturnare a dispozițiilor constituționale privind soluționarea conflictelor juridice și o încălcare flagrantă a competenței Curții Constituționale.

Așa fiind, apare ca evident că decizia pronunțată de Curtea Constituțională în soluționarea conflictului juridic de natură constituțională nu poate produce niciun efect cu privire la valabilitatea deciziilor deja pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în exercitarea atribuției consacrate de art. 329 din Codul de procedură civilă.

De altfel, Curtea a statuat și cu alte ocazii că, potrivit competențelor sale, care sunt expres și limitativ prevăzute de art. 146 din Constituție și de Legea nr. 47/1992, aceasta asigură, pe calea controlului de constituționalitate, supremația Constituției în sistemul juridic normativ, nefiind competentă să cenzureze legalitatea unor hotărâri judecătorești sau să constate că acestea sunt lipsite de efecte juridice (Decizia nr. 988 din 1 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 784 din 24 noiembrie 2008).

Potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, „*Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor*”. Efectul *ex nunc* al actelor Curții constituie

o aplicare a principiului neretroactivității, garanție fundamentală a drepturilor constituționale de natură a asigura securitatea juridică și încrederea cetățenilor în sistemul de drept, o premisă a respectării separației puterilor în stat, contribuind în acest fel la consolidarea statului de drept.

Pe cale de consecință, efectele deciziei Curții nu pot viza decât actele, acțiunile, inacțiunile sau operațiunile ce urmează a se îndeplini în viitor de către autoritățile publice implicate în conflictul juridic de natură constituțională.

În ceea ce privește autoritatea judecătorească, reprezentată de Înalta Curte de Casație și Justiție, conduita conformă Constituției transpune din cele statuate mai sus, și anume exercitarea competențelor stabilite de lege în conformitate cu prevederile constituționale referitoare la separația puterilor în stat și, deci, abținerea de la orice acțiune care ar avea ca efect subrogarea în atribuțiile altei autorități publice. Prin urmare, Înalta Curte de Casație și Justiție nu poate să instituie, să modifice sau să abroge norme juridice cu putere de lege ori să efectueze controlul de constituționalitate a acestora.

Referitor la autoritatea legiuitoare, Parlament sau Guvern, după caz, în acord cu jurisprudența constantă a Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, aceasta are obligația de a edicta norme care să respecte anumite trăsături: claritate, precizie, previzibilitate și predictibilitate.

Curtea observă că atât dispozițiile legale care au constituit temeiul pronunțării deciziilor de către Înalta Curte de Casație și Justiție, cât și întreg cadrul legislativ referitor la drepturile salariale ale judecătorilor, procurorilor, celorlalți magistrați, personalului auxiliar de specialitate, precum și ale persoanelor care au îndeplinit funcția de judecător financiar, procuror financiar sau de controlor financiar în cadrul Curții de Conturi a României, prin modul deficitar de reglementare și redactare, cauzat în mare măsură de modificările succesive, la intervale prea scurte de timp, nu au corespuns întotdeauna exigențelor de tehnică legislativă specifice normelor juridice. Or, referitor la aceste cerințe, Curtea Europeană a Drepturilor Omului s-a pronunțat în mod constant, statuând că „*o normă este «previzibilă» numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane — care, la nevoie, poate apela la consultanța de specialitate — să își corecteze conduita*” (Cauza *Rotaru împotriva României*, 2000), iar „*[...] cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă*” (Cauza *Sunday Times împotriva Regatului Unit*, 1979).

Așa fiind, Curtea constată că respectarea normelor de tehnică legislativă, precum și a prevederilor constituționale referitoare la delegarea legislativă sunt obligații opozabile în primul rând legiuitorului, primar sau delegat, care este ținut în exercitarea competențelor sale de adoptarea unor norme care să corespundă exigențelor Legii fundamentale și Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pe de altă parte, Curtea observă că soluția pronunțată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. XXI din 10 martie 2008 s-a întemeiat pe constatarea neconstituționalității dispozițiilor art. I pct. 42 din Ordonanța Guvernului nr. 83/2000 prin care se abrogaseră prevederile art. 47 din Legea nr. 50/1996, referitoare la sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică. Motivația instanței supreme a fost următoarea: „*Guvernul României nu a fost abilitat prin Legea nr. 125/2000*

să modifice sau să completeze Legea nr. 56/1996, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 55/1997, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 126/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 18 iulie 2000, totuși, prin art. IX alin. (2) paragraful 1 din Ordonanța Guvernului nr. 83/2000 s-au abrogat dispozițiile art. 23¹ din Legea nr. 56/1996.

În acest fel, prin emiterea Ordonanței Guvernului nr. 83/2000 au fost depășite limitele legii speciale de abilitare adoptate de Parlamentul României, încalcându-se astfel dispozițiile art. 108 alin. (3), cu referire la art. 73 alin. (1) din Constituția României.[...]

Abrogarea art. 47 din Legea nr. 50/1996 nu poate fi asimilată modificării unui act normativ.

Sub acest aspect, norma de nivel inferior, în speță art. 1 pct. 42 din Ordonanța Guvernului nr. 83/2000, lege ordinară, prin care a fost abrogat art. 47 din Legea nr. 50/1996 și art. IX alin. (2) paragraful 1 din Ordonanța Guvernului nr. 83/2000 prin care a fost abrogat art. 23¹ din Legea nr. 56/1996, modificată și completată, contravine art. 81 din Legea nr. 92/1992, modificată și completată, lege organică.”

Pentru a-și stabili competența cu privire la constatarea neconstituționalității dispozițiilor vizate, Înalta Curte a statuat că „neconstituționalitatea abrogării dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 50/1996, republicată, și ale art. 23¹ din Legea nr. 56/1996, modificată și completată, prin art. 1 pct. 42, respectiv prin art. IX alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 83/2000 — norme abrogate în prezent —, poate fi invocată numai pe calea excepției de neconstituționalitate ridicate în fața instanțelor judecătorești.

Curtea Constituțională are însă în competență numai controlul de constituționalitate al dispozițiilor din legile și ordonanțele în vigoare, iar verificarea constituționalității și soluționarea excepției de neconstituționalitate având ca obiect norme abrogate în prezent revin, prin interpretarea per a

contrario a art. 147 alin. (1), cu referire la art. 126 alin. (1) din Constituție, instanțelor judecătorești.[...]

Înalta Curte de Casație și Justiție constată că instanțele judecătorești pot să se pronunțe asupra regularității actului de abrogare și a aplicabilității în continuare a normei abrogate în condițiile precizate mai sus, în virtutea principiului plenitudinii de jurisdicție în recursul cu a cărui soluționare a fost corect investită.”

Întrucât, așa cum s-a arătat mai sus, deciziile pronunțate de instanța supremă în judecarea recursurilor în interesul legii au putere obligatorie pentru instanțe, Curtea Constituțională constată că Înalta Curte de Casație și Justiție a adoptat teza cu valoare de principiu și aplicabilitate generală, potrivit căreia **instanțele judecătorești se pot pronunța asupra constituționalității dispozițiilor abrogate, în virtutea principiului plenitudinii de jurisdicție în cauzele cu a căror soluționare au fost investite.** Astfel, verificarea constituționalității și soluționarea excepției de neconstituționalitate având ca obiect norme abrogate revin, prin interpretarea per a contrario a art. 147 alin. (1), cu referire la art. 126 alin. (1) din Constituție, instanțelor judecătorești, iar nu Curții Constituționale, care, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, se poate pronunța **numai** asupra neconstituționalității „unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare”, dispoziție care exclude de iure orice conflict de competență în această materie.

Referitor la soluția pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Curtea Constituțională constată că, potrivit Legii fundamentale, singura autoritate abilitată să exercite controlul constituționalității legilor sau ordonanțelor este instanța constituțională. Prin urmare, nici Înalta Curte de Casație și Justiție și nici instanțele judecătorești sau alte autorități publice ale statului nu au competența de a controla constituționalitatea legilor sau ordonanțelor, indiferent dacă acestea sunt sau nu în vigoare.

Având în vedere considerentele expuse în prezenta decizie, dispozițiile art. 1 alin. (3) și (4), art. 61 alin. (1), art. 80 alin. (2), art. 115, art. 126 alin. (1), (2) și (3) și ale art. 146 lit. e) din Constituție, precum și prevederile art. 11 alin. (1) lit. A.e), art. 34 și ale art. 35 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Constată existența unui conflict juridic de natură constituțională între autoritatea judecătorească, pe de o parte, și Parlamentul României și Guvernul României, pe de altă parte.

2. În exercitarea atribuției prevăzute de art. 126 alin. (3) din Constituție, Înalta Curte de Casație și Justiție are obligația de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, cu respectarea principiului fundamental al separației și echilibrului puterilor, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituția României. Înalta Curte de Casație și Justiție nu are competența constituțională să instituie, să modifice sau să abroge norme juridice cu putere de lege ori să efectueze controlul de constituționalitate al acestora.

Definitivă.

Decizia se comunică Președintelui României, președintelui Camerei Deputaților, președintelui Senatului, primului-ministru al Guvernului, președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintelui Consiliului Superior al Magistraturii, precum și procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Dezbaterea a avut loc la data de 27 mai 2009 și la aceasta au participat: Ioan Vida, președinte, Nicolae Cochinescu, Aspazia Cojocar, Acsinte Gaspar, Petre Lăzăroiu, Ion Predescu, Puskás Valentin Zoltán, Tudorel Toader și Augustin Zegrean, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ECONOMIEI

AGENȚIA ROMÂNĂ PENTRU CONSERVAREA ENERGIEI

DECIZIE

privind aprobarea Procedurii de monitorizare a activităților de elaborare a auditurilor energetice

În conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 22/2008 privind eficiența energetică și promovarea utilizării la consumatorii finali a surselor regenerabile de energie,

în conformitate cu prevederile Ordinului ministrului industriei și resurselor nr. 245/2002 privind aprobarea Regulamentului pentru autorizarea persoanelor fizice și juridice care au dreptul să realizeze bilanțuri energetice și a Regulamentului pentru atestarea responsabililor cu atribuții în domeniul gestiunii energiei,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 941/2002 privind organizarea și funcționarea Agenției Române pentru Conservarea Energiei, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Române pentru Conservarea Energiei emite următoarea decizie:

Art. 1. — Se aprobă Procedura de monitorizare a activităților de elaborare a auditurilor energetice, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — Prevederile cuprinse în Procedura de monitorizare a activităților de elaborare a auditurilor energetice vor fi duse la îndeplinire de către personalul Agenției Române pentru Conservarea Energiei desemnat cu atribuții în domeniul monitorizării activităților auditorilor energetici autorizați.

Art. 3. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii se abrogă Decizia președintelui Agenției Române pentru Conservarea Energiei nr. 59/2003 privind aprobarea Procedurii de monitorizare a activităților de elaborare a bilanțurilor energetice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 426 din 18 iunie 2003.

Președintele Agenției Române pentru Conservarea Energiei,
Alexandru-Octavi Stănescu

București, 9 iunie 2009.
Nr. 29.

ANEXĂ

PROCEDURĂ de monitorizare a activităților de elaborare a auditurilor energetice

I. Prevederi generale

Auditurile energetice constituie un instrument deosebit de important atât pentru beneficiar, căruia îi oferă informațiile necesare cu privire la consumurile energetice, situația funcționării și reglării aparatelor și echipamentelor consumatoare de energie, măsurile care trebuie aplicate pentru optimizarea parametrilor energetici, cât și pentru elaboratorul strategiei de eficiență energetică, la nivel macroeconomic.

În calitatea sa de organ de specialitate la nivel național în domeniul eficienței energetice, Agenția Română pentru Conservarea Energiei, denumită în continuare ARCE, deține conform reglementărilor în vigoare atribuții importante în domeniul activităților de întocmire a auditurilor energetice, precizate detaliat în Regulamentul pentru autorizarea persoanelor fizice și juridice care au dreptul să realizeze bilanțuri energetice, aprobat prin Ordinul ministrului industriei și resurselor nr. 245/2002 privind aprobarea Regulamentului pentru autorizarea persoanelor fizice și juridice care au dreptul să realizeze bilanțuri energetice și a Regulamentului pentru atestarea responsabililor cu atribuții în domeniul gestiunii energiei.

Monitorizarea activităților de elaborare a auditurilor energetice de către auditorii autorizați se realizează la ARCE, prin actualizarea bazelor de date, care cuprind principalele informații tehnice și administrative din domeniu.

Aceste baze de date, împreună cu documentațiile tehnice propriu-zise (auditori energetice), servesc pentru elaborarea la nivel local a programelor proprii ale consumatorilor, iar la nivel macroeconomic, pentru fundamentarea Strategiei naționale de eficiență energetică.

Instrumentele folosite în cadrul ARCE pentru buna desfășurare a activității de monitorizare a elaborării auditurilor energetice sunt următoarele:

— Instrumente administrative:

- înființarea și funcționarea Comisiei de Autorizare a Auditorilor Energetici și a Secretariatului tehnic al acesteia;
- înființarea și actualizarea Registrului de evidență a auditorilor energetici;
- actualizarea în pagina de internet a ARCE, a unor informații cuprinse în Registrul de evidență a auditorilor energetici.

— Instrumente tehnice:

- colectarea periodică și analiza rapoartelor anuale privind activitatea de elaborare a auditurilor energetice de la persoanele juridice autorizate în calitate de auditor energetic;
- elaborarea Sintezei anuale a activităților auditorilor energetici, pe baza rapoartelor primite de la aceștia.

II. Detalii cu privire la instrumentele administrative

a) înființarea și modificarea componenței Comisiei de Autorizare a Auditorilor Energetici se fac prin decizie a președintelui ARCE.

Comisia are în componență minimum 5 membri, specialiști din cadrul ARCE, și funcționează permanent, cu respectarea prevederilor din Regulamentul pentru autorizarea auditorilor energetici persoane fizice și juridice;

b) înființarea și modificarea componenței Secretariatului tehnic al Comisiei de Autorizare a Auditorilor Energetici se fac prin decizie a președintelui ARCE.

Secretariatul are în componență minimum 4 membri, dintre care un cadru de conducere, 2 specialiști analiști și un membru care îndeplinește sarcini administrative;

c) registrul de evidență a auditorilor energetici este elaborat sub formă de document scris, urmând ca o parte a informațiilor cuprinse în acesta să fie date publicității prin actualizarea paginii de internet a ARCE.

Registrul cuprinde două părți și anume:

- auditori energetici persoane fizice;
- auditori energetici persoane juridice.

Pentru auditorii persoane fizice, forma de organizare a informațiilor este tabelară, cuprinzând următoarele date:

- numărul de ordine din registru, același cu numărul autorizației de auditor energetic;
- numele și prenumele auditorului;
- clasa și tipul de audit energetic pentru care este autorizat;
- profesia și specialitatea;
- locul de muncă actual, funcția;
- posibilitățile de contact (telefon, fax și adresă e-mail);
- vechimea în specialitate;
- data absolvirii cursului de specializare în domeniul auditării energetice.

Pentru informații detaliate cu privire la activitățile desfășurate de fiecare auditor energetic persoană fizică, Secretariatul tehnic al Comisiei de Autorizare a Auditorilor Energetici arhivează dosarele depuse cu ocazia autorizării și prelungirii valabilității acesteia.

Pentru auditorii persoane juridice, forma de organizare a informațiilor este tabelară, cuprinzând următoarele date:

- numărul de ordine din registru, același cu numărul autorizației de auditor energetic;
- denumirea și sediul;
- codul de identificare fiscală;
- posibilitățile de contact (telefon, fax și adresă e-mail);
- numele, prenumele, precum și clasa și tipul de autorizare ale auditorilor energetici persoane fizice, angajați în cadrul persoanei juridice autorizate.

Pentru informații detaliate cu privire la activitățile desfășurate de fiecare auditor energetic persoană juridică, Secretariatul tehnic al Comisiei de Autorizare a Auditorilor Energetici arhivează dosarele depuse cu ocazia autorizării și prelungirii valabilității acesteia, precum și rapoartele anuale privind activitatea de elaborare a auditurilor energetice;

d) actualizarea în pagina de internet a ARCE a următoarelor informații cuprinse în Registrul de evidență a auditorilor energetici se face la finalul fiecărui trimestru:

- pentru persoane fizice:
  - numărul de ordine din registru, același cu numărul autorizației de auditor energetic;
  - numele și prenumele auditorului;
  - clasa și tipul de audit energetic pentru care este autorizat;
  - posibilitățile de contact (telefon, fax și adresă e-mail);

- pentru persoane juridice:
  - numărul de ordine din registru, același cu numărul autorizației de auditor energetic;
  - denumirea și sediul;
  - codul de identificare fiscală;
  - posibilitățile de contact (telefon, fax și adresă e-mail).

III. Detalii cu privire la instrumentele tehnice

a) Colectarea rapoartelor anuale privind activitatea de elaborare a auditurilor energetice de la persoanele juridice autorizate în calitate de auditor energetic se face prin intermediul filialelor teritoriale ale ARCE. Persoanele juridice autorizate în calitate de auditor energetic au obligația de a transmite aceste rapoarte la sediul filialei teritoriale ale ARCE de care aparțin, până la data de 30 ianuarie a anului următor celui analizat.

În anexa la prezenta procedură este prezentat conținutul-cadru al Raportului anual privind activitatea auditorilor energetici persoane juridice, precum și conținutul-cadru al fișei auditului energetic.

Analiza rapoartelor anuale privind activitatea de elaborare a auditurilor energetice ale persoanelor juridice autorizate în calitate de auditor energetic se face conform prevederilor din Regulamentul pentru autorizarea auditorilor energetici persoane fizice și juridice și urmărește:

- aspecte tehnice cantitative:
  - numărul de audituri energetice întocmite;
  - tipul auditului;
- aspecte tehnice calitative:
  - indicatorii specifici de consum de combustibili și energie;
  - măsurile de creștere a eficienței energetice, grupate pe categorii;
  - estimările tehnico-economice ale aplicării principalelor măsuri de eficiență energetică (consumuri specifice de combustibili și energie, randamente energetice, durata de recuperare a investiției, rata internă de rentabilitate).

b) Elaborarea Sintezelor anuale a activităților auditorilor energetici se face de către Secretariatul tehnic al Comisiei de Autorizare a Auditorilor Energetici, pe baza rapoartelor primite de la auditorii energetici autorizați, persoane juridice. Termenul limită de elaborare este data de 28 sau 29 februarie, după caz, din anul următor celui analizat.

*ANEXĂ
la procedură*

CONȚINUTUL - CADRU

al Raportului anual privind activitatea auditorilor energetici persoane juridice

Raportul va avea următorul cuprins:

- datele de identificare ale auditorului autorizat, persoană juridică;
- lista cronologică a auditurilor energetice efectuate în anul analizat și beneficiarii acestora;
- fișa auditului (care va cuprinde elementele tehnice principale ale fiecărui audit);

— note privind oportunitatea aplicării unor măsuri cu grad ridicat de replicabilitate și creștere semnificativă a eficienței energetice.

NOTĂ:

Raportul va fi transmis la ARCE cu scrisoare de însoțire, semnată de conducătorul unității.

CONȚINUTUL - CADRU

al fișei auditului energetic

Fișa auditului energetic trebuie să conțină următoarele informații:

- tipul auditului energetic;
- auditul real:
  - conturul de audit și enumerarea proceselor tehnologice aflate în funcțiune;
  - consumul total real de combustibili și energie pe anul anterior efectuării auditului, corespunzător conturului de audit;
  - indicatorii specifici de consum de combustibili și energie;

- concluzii cu privire la situația existentă;
- auditul optimizat;

NOTĂ:

Pentru acest tip de audit se vor prezenta informații similare cu cele menționate mai sus pentru auditul real.

— măsuri propuse pentru creșterea eficienței energetice, grupate pe categorii și estimarea tehnico-economică a aplicării acestora (consumuri specifice de combustibili și energie, randamente energetice, durata de recuperare a investiției, rata internă de rentabilitate).

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR

ORDIN

**privind aprobarea conținutului-model al Angajamentului
 pentru participanții declarați admiși la programele de formare specializată
 prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2008
 privind statutul funcționarului public denumit manager public**

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 341.063/UCRAP/2009 prin care se supune aprobării conținutul-model al Angajamentului pentru participanții declarați admiși la programele de formare specializată prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2008 privind statutul funcționarului public denumit manager public, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 135/2009,

în baza dispozițiilor art. 8 alin. (1) și ale art. 42 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 135/2009, și ale art. 15 din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 56/2004 privind crearea statutului special al funcționarului public denumit manager public, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 783/2005, cu modificările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările ulterioare,

viceprim-ministrul, ministrul administrației și internelor, emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă conținutul-model al Angajamentului pentru participanții declarați admiși la programele de formare specializată prevăzute la art. 3 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2008 privind statutul funcționarului public denumit manager public, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 135/2009, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Se împuternicește domnul Mihai Viorel Fifor, secretar de stat, să reprezinte și să semneze în numele viceprim-ministrului, ministrul administrației și internelor,

angajamentele ce se semnează de către participanți, potrivit conținutului-model prevăzut la art. 1.

Art. 3. — La data publicării prezentului ordin se abrogă Ordinul ministrului internelor și reformei administrative nr. 447/2008 privind aprobarea modelului angajamentelor pentru participanții declarați admiși la programele de formare specializată prevăzute la art. 4 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 56/2004 privind crearea statutului special al funcționarului public denumit manager public, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 314 din 22 aprilie 2008.

Viceprim-ministru,
 ministrul administrației și internelor,
Dan Nica

București, 23 iunie 2009.
 Nr. 122.

ANEXĂ

CONȚINUTUL - MODEL

**al Angajamentului nr. .... din ....., încheiat în aplicarea art. 8
 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2008 privind statutul funcționarului public
 denumit manager public, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 135/2009**

I. Părțile semnate:

1. Numele .....

Prenumele .....

Domiciliul .....

Născut la data de .....

Legitimat cu BI/CI seria ..... nr. ....

CNP .....

Fiul lui ..... și al .....

în calitate de participant declarat admis la programul de formare specializată în administrația publică, cu durata de ....., organizat pentru obținerea statutului de manager public (*Programul de formare*), denumit în continuare *participant la program*,

și

2. Ministerul Administrației și Internelor, cu sediul în municipiul București, Piața Revoluției nr. 1A, sectorul 1, reprezentat prin domnul/doamna ....., având funcția de ....., în calitate de autoritate responsabilă de aplicarea corespunzătoare a

prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2008 privind statutul funcționarului public denumit manager public, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 135/2009, denumit în continuare *minister*.

II. Obiectul angajamentului

Obiectul prezentului angajament îl constituie asumarea obligației de către participantul la program de a lucra în cadrul administrației publice pentru o perioadă de cel puțin 5 ani consecutivi, cu respectarea prevederilor legale, precum și cu exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor stabilite în continuare. Obligația poate fi îndeplinită prin desfășurarea de activități în regim de funcție publică, prin ocuparea unei funcții de demnitate publică, sau, după caz, în baza unui contract individual de muncă.

Ministerul își asumă obligația corelativă de a asigura desfășurarea programului de formare și plasarea participantului la program pe o funcție specifică de manager public, după absolvire, în condițiile legii.

III. Drepturile și obligațiile părților

1. Participantul la program are următoarele drepturi:

- a) să primească integral și la termen sumele prevăzute cu titlu de bursă sau, după caz, sumele cu titlu de cheltuieli de deplasare;
- b) sumele prevăzute cu titlu de bursă să fie virate în contul indicat de participantul la program;
- c) să fie informat cu privire la deciziile care se iau și care îl vizează în mod direct;
- d) să fie consultat cu privire la modificări de fond, de natură a-i afecta un interes personal legitim, ale deciziilor cu caracter individual luate prin excepție de la procedurile generale aprobate;
- e) ca urmare a absolvirii programului de formare, să fie numit într-o funcție publică specifică de manager public.

2. Participantul la program are următoarele obligații:

- a) să se conformeze solicitărilor furnizorului de formare cu privire la derularea activităților specifice desfășurării programelor de formare și să participe diligent la toate aceste activități;
- b) să respecte normele de conduită profesională și civică și să se abțină de la orice faptă care ar putea aduce prejudicii persoanelor fizice sau juridice ori imaginii furnizorului de formare;
- c) să respecte, în îndeplinirea sarcinilor corespunzătoare activităților specifice desfășurării programelor de formare, prevederile actelor normative de organizare și funcționare, precum și regulamentele de studii și cele de ordine interioară ale instituțiilor în care desfășoară respectivele activități;
- d) pe perioada derulării programului de formare să informeze în scris Institutul Național de Administrație, iar ulterior absolvirii programului de formare să informeze în scris Ministerul Administrației și Internelor — Direcția generală resurse umane, în termen de cel mult 10 zile de la producerea evenimentului, despre orice modificare a datelor înregistrate privind domiciliul, reședința, starea civilă ori starea de sănătate; notificarea va fi însoțită de copii ale documentelor prin care se constată/se dispun modificările de către organele în drept;
- e) să ramburseze, în situația încetării calității de participant la program, toate cheltuielile efectuate cu formarea acestuia până la data înregistrării solicitării scrise a participantului la program sau, după caz, până la data exmatriculării din program, ca urmare a aplicării unei sancțiuni disciplinare;
- f) să se prezinte în termenul legal la autoritatea sau instituția publică unde a fost repartizat, în vederea ocupării funcției publice specifice de manager public;
- g) să ramburseze, în situația nerespectării obligației ce face obiectul prezentului angajament, contravaloarea cheltuielilor efectuate pentru formarea acestuia, redusă proporțional cu perioada luată în calcul ca fiind lucrată din termenul de 5 ani;
- h) în situația îndeplinirii obligației ce face obiectul prezentului angajament prin ocuparea unui post în baza unui contract individual de muncă, să informeze Ministerul Administrației și Internelor — Direcția generală resurse umane, în termen de cel mult 10 zile de la producerea evenimentului, despre orice naștere, modificare sau încetare a raporturilor de muncă.

3. Ministerul are următoarele drepturi:

- a) să dispună privind modalitatea de organizare și desfășurare a programelor de formare, precum și privind regulile aplicabile pe parcursul activităților de formare;
- b) să solicite date referitoare la domiciliul, reședința, starea civilă, starea de sănătate, activitățile participantului la program și rezultatele înregistrate de acesta, precum și copii de pe documentele considerate relevante în vederea înregistrării și actualizării evidențelor;
- c) să dispună asupra modalităților și termenelor de plată pentru valoarea calculată a creanțelor în situația recuperării debitelor provenite din nerespectarea prevederilor prezentului angajament.

4. Ministerul are următoarele obligații:

a) să stabilească din timp o modalitate unică de îndeplinire a obligațiilor de plată și să aducă la cunoștința persoanelor interesate informațiile relevante, astfel încât orice plată să fie făcută în termen, în mod corespunzător;

b) să vireze integral și la termen sumele prevăzute cu titlu de bursă sau, după caz, sumele cu titlu de cheltuieli de deplasare;

c) să acționeze pentru recuperarea debitelor provenite din nerespectarea prevederilor prezentului angajament cu oferirea posibilității eșalonării plăților astfel încât valoarea eșalonată calculată la recuperarea creanțelor să nu depășească 20% din totalul veniturilor debitorului; eșalonarea plăților se face la solicitarea motivată a debitorului, cu prezentarea de către acesta a documentelor doveditoare a totalului veniturilor acestuia.

5. Drepturile și obligațiile ministerului se exercită/îndeplinesc prin structurile sale de specialitate, precum și prin instituțiile publice și organele de specialitate din subordinea acestuia, conform atribuțiilor ce revin acestora în aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 92/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 135/2009, și a actelor normative proprii de organizare și funcționare.

6. În caz de suspendare a raportului de serviciu, perioadele aflate sub incidența art. 94 alin. (1) lit. a)–c) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se calculează în termenul de 5 ani, iar celelalte perioade nu se includ în calculul termenului.

7. Obligația de rambursare prevăzută la pct. 2 lit. e) și g) devine exigibilă după trecerea unei perioade de grație de 30 de zile de la data nașterii acestei obligații.

IV. Valoarea creanțelor

1. La calculul contravalorii cheltuielilor efectuate cu formarea participantului la program vor fi incluse:

a) sumele plătite participantului la program cu titlu de bursă;

b) sumele plătite participantului la program cu titlu de cheltuieli de deplasare;

c) sumele aferente organizării și derulării activităților de formare desfășurate în țară;

d) sumele aferente organizării și derulării activităților de formare desfășurate în străinătate.

2. Calcularea contravalorii cheltuielilor efectuate cu formarea participantului la program se face prin însumarea sumelor prevăzute la pct. 1 lit. a), b) și d), la care se adaugă valoarea calculată prin împărțirea sumelor prevăzute la pct. 1 lit. c) la numărul efectiv de participanți la fiecare dintre tipurile de activități de formare desfășurate în țară, precum și orice alte sume suplimentare stabilite cu titlu de penalități.

3. Sumele stabilite cu titlu de creanțe rezultate din derularea prezentului angajament se calculează pe baza documentelor justificative prezentate de persoanele în drept.

V. Încetarea efectelor angajamentului

Prezentul angajament încetează a-și produce efectele odată cu stingerea obligațiilor de plată între părți în oricare dintre următoarele situații:

a) la expirarea perioadei de 5 ani de lucru în administrația publică de la data calculată începând cu data primei numiri în funcția publică specifică de manager public;

b) starea sănătății fizice sau/și psihice a participantului la program, constatată prin decizie a organelor competente de expertiză medicală, nu îi mai permite acestuia să își îndeplinească obligațiile asumate prin prezentul angajament;

c) prin efectul legii, condițiile pentru ocuparea funcțiilor publice specifice de manager public se modifică astfel încât participantul la program nu mai este eligibil pentru ocuparea funcției;

d) prin denunțare unilaterală de către participantul la program, în cazul nerespectării drepturilor prevăzute la secțiunea a III-a art. 1 lit. a) din prezentul angajament, pentru o perioadă mai mare de 3 luni, respectiv la secțiunea a III-a art. 1 lit. e) din prezentul angajament, pentru o perioadă mai mare de 6 luni;

e) în oricare dintre situațiile pentru care legea prevede că părțile semnatare nu se află în culpă, de la data producerii sau, după caz, anunțării producerii evenimentului datorită căruia prezentul angajament nu își mai poate produce efectele.

Prezentul angajament a fost încheiat astăzi, ..., la București, în 4 (patru) exemplare, egal valabile, câte un exemplar pentru:

— participantul la program;

— Ministerul Administrației și Internelor;

— Agenția Națională a Funcționarilor Publici;

— Institutul Național de Administrație.

Prezentul angajament a fost înregistrat cu nr. .... din data de ..... la Ministerul Administrației și Internelor.

RECTIFICĂRI

La Decretul nr. 37/2000 privind conferirea titlului de *Erou-Martir al Revoluției Române din Decembrie 1989* și a titlului de *Luptător pentru Victoria Revoluției Române din Decembrie 1989*, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 100 și 100 bis din 7 martie 2000, se fac următoarele rectificări (care nu aparțin Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexa nr. 2, la poziția 2.464, la coloana „Numele și prenumele”, în loc de: „BLEJAN OCTAVIAN” se va citi: „BLĂJAN OCTAVIAN”; iar la coloana „Data nașterii”, în loc de: „08/14/51” se va citi: „09/14/51”;

— în anexa nr. 2, la poziția 2.540, la coloana „Numele și prenumele”, în loc de: „LUPASCU ZAHARIA” se va citi: „LUPȘESCU ZAHARIA”;

— în anexa nr. 2, la poziția 2.969, la coloana „Numele și prenumele”, în loc de: „SOTROAPA MIHAI” se va citi: „ȘOTROPA MIHAI”;

— în anexa nr. 2, la poziția 12.423, la coloana „Numele și prenumele”, în loc de: „CHIFAN DORIN” se va citi: „CHIFAN FLORIN”;

— în anexa nr. 2, la poziția 13.643, la coloana „Numele și prenumele”, în loc de: „CHISEREL ION” se va citi: „GHISEREL ION”.

★

La Hotărârea Guvernului nr. 581/2009 privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2009, pentru județul Suceava, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 19 mai 2009, se face următoarea rectificare (care nu aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexă, la nr. crt. 50, în coloana a 3-a „Suma — mii lei”, în loc de: „42” se va citi: „40”.

★

La Ordinul ministrului justiției nr. 3.038/C/2008 privind redobândirea cetățeniei române de către unele persoane, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 830 din 10 decembrie 2008, se fac următoarele rectificări (care nu aparțin Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexa nr. 1, la poziția 25, în loc de: „25. *Capațina Elizaveta, fiica lui Portărescu Isac și Alexandra (născută la 24.12.1923 în localitatea Pohorniceni), născută la data de 10 decembrie 1949 în localitatea Pohorniceni, județul Orhei, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Chișinău, str. Roguleni nr. 33. (5.912/2003)*” se va citi: „25. *Capațina Elisaveta, fiica lui Portărescu Isac și Alexandra (născută la 24.12.1923 în localitatea Pohorniceni), născută la data de 10 decembrie 1949 în localitatea Pohorniceni, județul Orhei, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Chișinău, str. Roguleni nr. 33. (5.912/2003)*”;

— în anexa nr. 2, la poziția 17, în loc de: „17. *Cotorobai Anton, fiul lui Ion și Elena (fiica lui Sandu Petru, născut la 22.06.1923 în localitatea Răzeni, și Vera), născut la data de 26 iulie 1980 în localitatea Feodosia, regiunea Krim, Federația Rusă, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Ungheni, str. G. Crestiuc nr. 7/1, ap. 72. (774/2003) Copii minori: Cotorobai Elena, născută la data de 16.06.2002, și Cotorobai Anton, născut la data de 11 decembrie 2007.*” se va citi: „17. *Cotorobai Anton, fiul lui Ion și Elena (fiica lui Sandu Petru, născut la 22.06.1923 în localitatea Răzeni, și Vera), născut la data de 26 iulie 1980 în orașul Feodosia, regiunea Crimeea, Ucraina, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Ungheni, str. G. Crestiuc nr. 7/1, ap. 72. (774/2003) Copii minori: Cotorobai Elena, născută la data de 16.06.2002, și Cotorobai Anton, născut la data de 11 decembrie 2007.*”

★

La Ordinul ministrului justiției și libertăților cetățenești nr. 648/C/2009 privind redobândirea cetățeniei române de către unele persoane, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 5 martie 2009, se fac următoarele rectificări (care nu aparțin Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexa nr. 1, la poziția 124, în loc de: „124. *Donțu Igor, fiul lui Ștefan (fiul lui Dumitru și Axenia, născută la 23.01.1915 în localitatea Căușeni) și Zinaida, născut la data de 11 august 1980 în localitatea Căușeni, județul Căușeni, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Căușeni, str. M. Costin nr. 60. (14.919/2003)*” se va citi: „124. *Donțu Igor, fiul lui Ștefan (fiul lui Dumitru și Axenia, născută la 23.01.1915 în localitatea Căușeni) și Lidia, născut la data de 11 august 1980 în localitatea Căușeni, județul Căușeni, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Căușeni, str. M. Costin nr. 60. (14.919/2003)*”;

— în anexa nr. 1, la poziția 157, în loc de: „157. *Gorincioi Angela, fiica lui Cotorobai Ștefan (fiul lui Nicolae și Eudochia, născută la 5.09.1921 în localitatea Durlești) și Maria, născută la data de 26 septembrie 1973 în localitatea Chișinău, județul Chișinău, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Durlești, str. M. Sadoveanu nr. 31. (13.905/2003) Copii minori: Gorincioi Tatiana, născută la data de 5.08.1996.*” se va citi: „157. *Gorincioi Angela, fiica lui Cotorobai Ștefan (fiul lui Nicolae și Eudochia, născută la 5.09.1921 în localitatea Durlești) și Maria, născută la data de 26 septembrie 1973 în localitatea Chișinău, județul Chișinău, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Durlești, str. M. Sadoveanu nr. 31. (13.905/2003) Copii minori: Gorincioi Tatiana, născută la data de 20.07.1996.*”;

— în anexa nr. 1, la poziția 200, în loc de: „200. *Mogîldea Piotr, fiul lui Mogîldea Fidor și Ana (fiica lui Belostecinic Leon, născut la 18.02.1920 în localitatea Voinova, județul Chișinău), născut la data de 24 iulie 1972 în localitatea Voinova, județul Chișinău, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Voinova, județul Chișinău. (3.715/2002) Copii minori: Mogîldea Ana, născută la data de 26.04.1997, Mogîldea Olga, născută la data de 10.04.2007, și Mogîldea Otilia, născută la data de 10.04.2007.*” se va citi: „200. *Mogîldea Petru, fiul lui Mogîldea Fiodor și Ana (fiica lui Belostecinic Leon, născut la 18.02.1920 în localitatea Voinova, județul Chișinău), născut la data de 24 iulie 1972 în localitatea Voinova, județul Chișinău, Republica Moldova, cetățean moldovean, cu domiciliul actual în Republica Moldova, localitatea Voinova, județul Chișinău. (3.715/2002) Copii minori: Mogîldea Ana, născută la data de 26.04.1997, Mogîldea Olga, născută la data de 10.04.2007, și Mogîldea Otilia, născută la data de 10.04.2007.*”

★

La Ordinul președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 575/2009 privind modificarea și completarea Ordinului președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 592/2008 pentru aprobarea Normelor metodologice privind utilizarea în cadrul sistemului de asigurări sociale de sănătate din România a formularelor emise în aplicarea Regulamentului (CEE) nr. 1.408/71 al Consiliului privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii independenți și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității, precum și a Regulamentului (CEE) nr. 574/72 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 1.408/71, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 312 din 12 mai 2009, se face următoarea rectificare (care aparține Redacției „Monitorul Oficial, Partea I”):

— în anexa nr. 2, sintagma „*FORMULAR CU REGIM SPECIAL*” se elimină.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 431836